

Ajuntament
de Barcelona

CONSELL TRIBUTARI

MEMÒRIA 2012

CONSELL TRIBUTARI

MEMÒRIA 2012

Ajuntament
de Barcelona

Composició del Consell Tributari

President

José Antonio Pérez i Torrente

Vicepresident

Joaquim Bisbal i Méndez

Vocals

Martín Pagonabarraga i Garro

Jordi Parpal i Marfà

Rafael Entrena i Cuesta

Emilio Álvarez i Pérez

Maria Mercè Castillo i Solsona

Secretari

Fernando Frias i Valle

Consell d'Edicions i Publicacions de l'Ajuntament de Barcelona: Jaume Ciurana i Llevadot, Jordi Martí i Galbis, Marc Puig i Guàrdia, Miquel Guiot i Rocamora, Jordi Joly i Lena, Vicente Guallart i Furió, Àngel Miret i Serra, Marta Clari i Padrós, Josep Lluís Alay i Rodríguez, José Pérez Freijo, Pilar Roca i Viola, Albert Hortas i Serrano
© Ajuntament de Barcelona. Consell Tributari
www.bcn.cat
Edició: Consell Tributari
Correcció i producció: Direcció d'Imatge i Serveis Editorials
Fotografia coberta: Antonio Lajusticia
D.L. B-29.526-2013
Desembre, 2013
Imprès en paper ecològic

Pròleg

Em plau presentar-vos aquest document, on es recullen els fets més destacats de l'activitat del Consell Tributari de Barcelona durant l'any 2012, i que té com a destinataris tant els ciutadans i ciutadanes com els professionals especialitzats en tributació local.

Enguany, s'ha aprovat el nou reglament orgànic d'aquesta institució pionera a tot l'Estat i exponent genuí del règim especial de Barcelona.

Aquesta nova regulació actualitza i desenvolupa acuradament l'objecte d'aquest òrgan tècnic, que sempre actua amb criteris d'objectivitat i independència. Cal dedicar un esment especial a les qüestions relatives a la seva organització i funcionament, amb detall clar i concret del règim establert.

Com en anys anteriors, vull remarcar la consolidació de la tendència a una reducció de la conflictivitat en l'aplicació de la normativa tributària, a la qual contribueix, sens dubte, la confluència de criteris entre l'Institut Municipal d'Hisenda —òrgan gestor dels tributs locals de Barcelona— i el Consell Tributari. Aquesta circumstància ha de contribuir a reforçar encara més la confiança en l'activitat de l'Administració, ja que el Consell Tributari garanteix la legalitat de l'actuació administrativa i de la seguretat jurídica dels contribuents.

Xavier Trias
Alcalde de Barcelona

Sumari

I.- Introducció	7
II. Les ordenances fiscals vistes a través de les reclamacions	9
Ordenança fiscal núm. 1.1.	
Impost sobre béns immobles	9
1.- Notificació de valors cadastrals	9
1.1.- No és necessari practicar nova notificació als successius adquirents	
1.2.- Notificació a copartípic	
2.- Aparcaments	9
2.1.- Transmissió de la concessió originària a terceres persones	
3.- Beneficis fiscals	9
3.1.- Entitats sense ànim de lucre. Aplicació temporal de l'exempció de l'IBI	
3.2.- Entitats sense finalitats lucratives. Espais destinats a aparcament	
3.3.- Exempcions. No n'estan exempts els partits polítics	
3.4.- Universitats públiques. Fonament i abast de l'aplicació del règim previst per a les entitats sense finalitats lucratives	
3.5.- Entitats sense finalitats lucratives. Comunicació a l'Ajuntament de l'opció a què es refereix la normativa aplicable	
4.- Inexistència de doble imposició. Impost sobre béns immobles i taxa per ocupació del domini públic terrestre	15
5.- Devolució d'ingressos indeguts	15
6.- Prescripció	16
7.- Providència de constreyniment	16
Ordenança fiscal núm. 1.2.	
Impost sobre vehicles de tracció mecànica	17
1.- Alta, transmissió i baixa de vehicles	17
2.- Altres qüestions	17
Ordenança fiscal núm. 1.3.	
Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	18
1.- Subjecció a l'impost	18
1.1.- Meritació	
1.2.- Disminució de valor	
1.3.- Transmissió d'un immoble privatiu d'un dels cònjuges en el cas de separació	
1.4.- Operacions societàries regulades en el Capítol VIII del Títol VII de la Llei de l'impost sobre societats	
2.- Subjecte passiu	20
2.1.- Adjudicació en pagament de llegítima	
2.2.- Herència jacent	
2.3.- Autocontracte	
3.- Exempcions	20
4.- Bonificacions	21
4.1.- Bonificació per transmissió hereditària d'habitatge habitual	
4.2.- Bonificació per adquisició hereditària de local afecte a activitats empresarials o professionals	
5.- Base imposable	22
5.1.- Valor en el moment de la transmissió	
5.2.- Deducció de la llegítima catalana de la base imposable de l'hereu	
6.- Notificacions	22
7.- Efectes del silenci de l'Administració	23

Ordenança fiscal núm. 1.4. Impost sobre activitats econòmiques	24
Ordenança fiscal núm. 2.1. Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	26
1.- Fet imposable	26
2.- Base imposable	32
3.- Exempcions	37
Ordenança fiscal núm. 3.3. Taxes per serveis urbanístics	40
1.- Fet imposable	40
2.- Altres qüestions	40
Ordenança fiscal núm. 3.10. Taxes per la utilització privativa del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis	41
Ordenança fiscal núm. 3.16. Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil	45
Preus públics per la prestació del servei de recollida de residus comercials	46
1.- Cessament en l'exercici de l'activitat	46
2.- Conveni marc de cooperació entre el Departament de Benestar Social i l'Ajuntament de Barcelona	46
3.- Domiciliació dels pagaments en compte bancari	46
4.- Exercici de l'activitat per entitats diferents en un mateix local	47
5.- L'activitat professional no genera residus	47
6.- No prestació del servei	47
Altres assumptes	48
1.- Despeses d'urbanització de reparcel·lacions	48
2.- Execució subsidiària d'enderroc d'obres il·legals	48
3.- Multes coercitives	49
4.- Opció lingüística	50
5.- Taxa de mercats	50
6.- Terceries de domini	50
7.- Informes	51
7.1.- Informe sobre el projecte normatiu del Reglament Orgànic del Consell Tributari aprovat per la Comissió de Govern	
7.2.- Informes sobre els projectes d'Ordenances fiscals i de regulació de preus públics	
Annex I Expedients tramitats	54
Annex II Classificació per conceptes	55
Annex III Gràfics	56

I.- Introducció

És obligat iniciar aquesta memòria palesant el dol dels membres del Consell Tributari per la pèrdua el 30 de juny de 2013 d'un dels seus membres més antics, el Sr. Jordi Parpal i Marfà. Els membres del Consell han perdut un entranyable company i amic i la institució perd una de les persones que més decisivament contribuïa a la formació de l'opinió del Consell des de la seva formació com a administrativista.

II.- Les ordenances fiscals vistes a través de les reclamacions

Ordenança fiscal núm. 1.1. Impost sobre béns immobles

9

1.- Notificació de valors cadastrals

1.1.- No és necessari practicar nova notificació als successius adquirents

En informe de 27 de febrer de 2012 (exp. 368/10), seguint els pronunciaments jurisprudencials i el dictaminat en anteriors ocasions, s'estableix que la valoració cadastral d'un immoble ha de ser notificada, en temps i forma, en el moment de produir-se el seu establiment o revisió o quan s'estableixi qualsevol modificació que no vingui establerta per Llei, sense que sigui obligat tornar a practicar la notificació als successius subjectes passius per a la validesa de les liquidacions que es practiquin amb posterioritat a la seva alta en el padró del tribut.

1.2.- Notificació a copartícep

La notificació efectuada a un dels coparticipants s'haurà d'estimar com a vàlida i eficaç per a tots ells, segons informe de 2 de juliol de 2012 (exp. 187/11).

2.- Aparcaments

2.1.- Transmissió de la concessió originària a terceres persones

Seguint la línia establerta en informes de 22 de juny de 2011 (exp. 4/11) i 9 de maig de 2012 (exp. 63/12), es manté que, en els supòsits de transmissió de la concessió originària a terceres persones per la part proporcional de la plaça d'aparcament transmesa, el subjecte passiu serà l'adquirent i no el titular de la concessió originària.

3.- Beneficis fiscals

3.1.- Entitats sense ànim de lucre. Aplicació temporal de l'exempció de l'IBI

En sessió de 13 de febrer de 2012 (exp. 15/11), es va informar favorablement la proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda, en què, en la línia d'anteriors informes d'aquest Consell en els expedients 278/8 i 29/9, es discrepa del que estableix la Sentència de 22 de novembre de 2007 de la Sala del Contenciós Administratiu, Secció 1a del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en els termes següents:

«Segon.- Així mateix, sobre l'aplicació temporal de l'exempció en l'impost sobre béns immobles, el Consell Tributari, entre d'altres, en els informes 278/8 i 29/9, s'ha pronunciat en el sentit següent:

“(…) Aquest Consell no desconeix la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala del Contenciós, Secció 1, de 22 de novembre de 2007 (núm. 1196/2007), en la qual s'estableix un criteri diferent, en el sentit que quan la norma es refereix al període impositiu que finalitzi després de la presentació de la declaració censal s'està referint al període que així mateix comenci després de la presentació de la declaració (...).

Tanmateix, aquest Consell, atès que no existeix jurisprudència consolidada sobre la qüestió, considera que ha de mantenir el criteri expressat en el fonament anterior, en primer lloc, perquè l'article 75 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals estableix que el període impositiu coincideix amb l'any natural, i

l'article 1.2 del Reglament aprovat pel Reial decret 2523/2003, de 10 d'octubre, es refereix no a l'inici sinó a la finalització del període impositiu. I en segon lloc, perquè el mateix Reglament ha volgut fer la distinció, pel que fa a l'aplicació del règim fiscal especial, entre els actes de declaració de l'opció pel règim fiscal i els de renúncia a aquest règim, establint criteris diferents per a cada supòsit. Així, en el primer paràgraf de l'article 1.2 s'estableix que el règim especial s'aplicarà al període impositiu que finalitzi amb posterioritat a la declaració que contingui l'opció, mentre que en el segon paràgraf es disposa que la renúncia produirà efectes a partir del període impositiu que s'iniciï amb posterioritat a la seva presentació. El Reglament, de forma precisa, ha regulat de manera diferent ambdues situacions, establint l'aplicació del règim especial al mateix període impositiu en què es presenti la declaració censal i no al següent, com ha disposat per al cas de la renúncia.

Entenem que no existeix altra interpretació possible, no només per la literalitat de la norma, sinó també pel principi segons el qual on la Llei distingeix resulta obligat distingir, i a més a més per una interpretació finalista, ja que és clar que la redacció del precepte respon a la voluntat del Reglament que les entitats sense fins lucratiu puguin gaudir del règim fiscal especial des del moment de l'inici de les seves activitats, si presenten la corresponent declaració censal, la qual cosa només es pot produir amb l'aplicació de l'esmentat règim al període impositiu que finalitzi amb posterioritat a la presentació de la declaració, ja que en cas contrari no es podria aplicar al primer any. De la mateixa manera, el règim fiscal especial s'ha d'aplicar a l'impost sobre activitats econòmiques amb la mateixa possibilitat que es pugui gaudir des de l'inici de l'activitat i, per tant, si la declaració censal es presenta dins de l'exercici d'inici, és aplicable a aquell exercici per ser el que finalitza després de presentar la declaració.”

Tercer.- En conseqüència, d'acord amb els preceptes anteriorment indicats, havent-se comunicat en aquest cas l'exercici de l'opció a l'Ajuntament el 14 de febrer de 2006 i essent el període impositiu que finalitzà amb posterioritat a aquesta data el corresponent a 2006, és procedent reconèixer l'exempció amb efectes des de l'esmentat exercici, motiu pel qual s'han de desestimar els recursos interposats.»

3.2.- Entitats sense finalitats lucratives. Espais destinats a aparcament

Aquests espais no estan exempts de l'IBI, segons informe de 28 de març de 2012 (exp. 11/11).

3.3.- Exempcions. No n'estan exempts els partits polítics

Així s'estableix en informe de 25 de juny de 2012 (exp. 75/12), en base als Fonaments de Dret que es reproduïxen íntegrament a continuació:

«Segon.- L'article 9 de la Llei orgànica 8/2007, enquadrada en el Títol III de la Llei, sobre règim tributari dels partits polítics disposa: “Uno: El presente título tiene por objeto regular el régimen tributario de los partidos políticos, así como el aplicable a las cuotas, aportaciones y donaciones efectuadas por personas físicas o jurídicas para contribuir a su financiación. Dos: En lo no previsto en este título se aplicarán las normas tributarias generales y en particular, las previstas para las entidades sin fines lucrativos.” Encara que aquest redactat no sigui un model de precisió, semblaria raonable entendre que seran aplicables als partits polítics

les exempcions i, en general, els beneficis tributaris regulats en la Llei 49/2002, tot i que no estiguin expressament previstos en la mateixa Llei orgànica.

Tercer.- En contra d'aquesta inicial apreciació que, si bé no gaudeix d'un sòlid suport en el text de la Llei orgànica, sembla la més lògica atesa la redacció de la Llei, l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda té el mèrit d'haver posat de manifest la contradicció existent entre aquesta interpretació i els treballs de la corresponent Comissió del Congrés dels Diputats, que aproven per unanimitat que no es concedeixi als partits polítics cap exempció per l'impost que ens ocupa.

Quart.- És obligat tenir en compte aquesta circumstància, perquè els antecedents parlamentaris són un element que influeix en la interpretació del text legal, d'acord amb allò que disposa l'apartat 1 de l'article 3 del Codi civil, d'obligatòria observança en tota interpretació de les normes jurídiques, segons reiterada jurisprudència, en la qual s'insereix, entre moltes, la Sentència del Tribunal Suprem núm. 35/1998, de 31 de gener, segons el qual "Las normas se interpretarán según el sentido propio de sus palabras, en relación con el contexto, los antecedentes históricos i legislativos...". No es tracta del fet que prevalguin determinats elements del tràmit parlamentari sobre el text legal, sinó del fet que en casos (com és el que examinem) en què el text legal pateix d'una certa obscuritat, es pugui (i fins i tot calgui) recórrer a les discussions que en van precedir l'aprovació per determinar amb més exactitud quina era la voluntat realment expressada per l'òrgan legislatiu que havia d'elevat la Proposició de llei al Ple de la Cambra.

Cinquè.- En el Butlletí Oficial de les Corts Generals en la Secció del Congrés dels Diputats de la VIII Legislatura, Sèrie B. Núm. 165-35, de 10 d'abril de 2007, es publica la remissió a la Comissió Constitucional de l'informe de la Ponència sobre la proposició presentada inicialment pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i que parteix d'un text alternatiu aportat pel Grup Socialista. En aquest text figura la Secció 2a "Impuestos locales", integrada entre d'altres per l'article 12 "Impuesto sobre Bienes Inmuebles", amb el següent text: "Gozarán de exención en el Impuesto sobre Bienes Inmuebles los bienes de que sean titulares los partidos políticos, en los términos previstos en la Ley reguladora de las Haciendas Locales, siempre que no se trate de bienes cedidos a terceros mediante contraprestación y dichos bienes estén afectos a las actividades que constituyen el objeto o finalidad específica del partido político" (pàg. 138). A la seva vegada, el Grup Popular havia proposat un text alternatiu: "Gozarán de exención en el Impuesto sobre Bienes Inmuebles los bienes de que sean titulares los partidos políticos, en los términos previstos en el artículo 65 de la Ley 39/1988, de 28 de diciembre, reguladora de las Haciendas Locales, siempre que no se trate de bienes cedidos a terceros mediante contraprestación i dichos bienes estén afectos a actividades que constituyen el objeto o finalidad específica del partido político. No obstante, no será de aplicación lo dispuesto en el artículo 9.2 de la referida Ley" (pàg. 110, Sèrie B, núm. 165-34). De manera correlativa, en la modificació de l'exposició de motius proposada pel Grup Popular es contenia el següent text: "En el Impuesto sobre Bienes Inmuebles se establece una exención de contenido similar a la recogida en la Ley 30/1994, de 28 de noviembre, de Fundaciones de Incentivos Fiscales a la Participación Privada en Actividades de Interés General" (pàg. 105, Sèrie B, núm. 165-34).

Sisè.- Aquestes previsions de l'exposició de motius i de l'article 12 de la proposició inicial no apareixen en el text definitiu de la Llei. La raó la trobem en la postura o el canvi de postura dels grups parlamentaris. En primer lloc, el representant

del Grup d'Esquerra Unida - Iniciativa per Catalunya Verds deia el següent: "La enmienda 6, que creo que es la más relevante dado que en el conjunto de la ley hay un amplio consenso, viene de la Federación Española de Municipios i Provincias, pero también de todas las sensibilidades municipalistas del Estado, no sólo de esta federación, entendiendo que en el artículo 12 que habíamos incorporado sobre bienes inmuebles no competía a esta Cámara hacer esta exención y, por tanto, nosotros entendíamos que debíamos suprimir dicho artículo. Por eso presentamos esta enmienda y entendemos que debe ser ampliamente apoyada" (pàg. 3 i 4 Diario de Sesiones núm. 807 de 2007). En la mateixa sessió, el representant del Grup Parlamentari Català (Convergència i Unió) manifestava: "Como esta es una ley de punto de encuentro, en la que también se han incorporado enmiendas, precisamente una enmienda idéntica del Grupo Parlamentario Izquierda Unida - Iniciativa per Catalunya Verds i del Grupo Parlamentario Popular por el cual los grupos políticos deberán pagar el IBI, que en un momento determinado de la tramitación, por ejemplo, se había excluido, con lo cual el encuentro, como les digo, es posible incluso con la incorporación de una enmienda del Grupo Parlamentario Popular" (pàg. 7, núm. 807 de 2007). I el representant del Grup Popular reblava la qüestió: "La propia Federación Española de Municipios i Provincias se ha dirigido a nuestro grupo parlamentario –supongo que lo habrá hecho al resto de grupos parlamentarios– solicitando la supresión de esta exención prevista en el impuesto sobre bienes inmuebles que está firmada por Heliodoro Gallego Cuesta, alcalde de Palencia que, por cierto, no es de nuestro partido, así que sùmense a nuestro consenso en esta materia" (pàg. 8, núm. 807 de 2007). Finalment, l'esmena 6 del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida - Iniciativa per Catalunya va ser aprovada per unanimitat (pàg. 17, núm. 807 de 2007). Encara es va insistir en el tema una mica més endavant. En un moment de la votació, el President va proposar: "Hemos terminado la votación de las enmiendas y corresponde ahora votar el articulado (...) Vamos a votar, siguiendo la petición que se ha hecho por el Grupo Parlamentario Popular, en una sola votación (...) el artículo 12 (...) El señor Mardones Sevilla: 'Señor presidente, entiendo que no se puede votar el artículo 12 porque ha quedado suprimido por la enmienda número 6, de Izquierda Unida, cuyo contenido es la supresión total del artículo 12.' El señor Presidente: 'Es lo mismo que pretendía el Grupo Parlamentario Popular. Por tanto, votamos lo que he dicho, salvo el artículo 12' " (pàg. 17, núm. 807 de 2007).

Setè. És molt clara la voluntat de la Comissió Constitucional de no reconèixer l'exempció de l'impost sobre béns immobles als partits polítics, de manera que l'únic impost del qual se'ls considera exempts és l'impost sobre societats a part dels avantatges fiscals que poden derivar per a tercers de determinades quotes, aportacions i donacions, segons els actuals articles 12 i 13 de la Llei orgànica 8/2007 esmentada.

Vuitè. És el moment d'examinar si la redacció de l'apartat 2 de l'article 9 implica que en tot cas els partits polítics tindran dret a tots els beneficis fiscals de la Llei 49/2002, encara que no estiguin recollits en la Llei orgànica 8/2007. Tornant a l'inici del debat sobre la Proposició de llei, hem de recordar que es deia: "En lo previsto en este título se aplicarán las normas tributarias generales y en particular; las previstas para las entidades sin fines lucrativos." En aquesta redacció inicial és clar que l'aplicació supletòria de la Llei pròpia de les entitats sense finalitats lucratives ho és només respecte d'aquells impostos o beneficis regulats expressa-

ment en la Llei orgànica 8/2007, per complementar-ne aspectes substantius o procedimentals. En canvi, si s'afegeix l'expressió "no" a "lo previsto en este título" pot donar a entendre que l'aplicació supletòria de la Llei sobre entitats sense finalitats lucratives s'estén a tota mena d'impostos regulats en aquesta darrera Llei, encara que no haguessin estat previstos en la repetida Llei orgànica. Pel que s'ha exposat, no era aquest el sentit dels acords de la Comissió, la qual havia rebutjat per unanimitat l'aplicació de l'impost sobre béns immobles, ni era tampoc la finalitat de la reforma que es va recollir en la proposició del Grup Parlamentari Socialista d'introduir el "no" que es va prendre com a punt de partida per al debat en la Comissió (pàg. 137, Sèrie B, núm. 165-35) ja que aquesta petita modificació procedia d'una esmena d'un diputat del Grup Parlamentari Mixt "por considerarlo más conveniente", és a dir, per una pretesa millora del llenguatge, sense cap relació amb el debat sobre el reconeixement o no als partits polítics de l'exempció de l'impost sobre béns immobles, debat que va ser posterior a la inclusió d'aquesta esmena.

Amb aquesta consideració no volem desplaçar el sentit objectiu del text de la Llei orgànica 8/2007, substituint-lo absolutament per la voluntat del legislador, per molt inequívoca que en resulti com hem vist, perquè és clar que entre els criteris interpretatius, el de la "mens legis" ha de ser prioritari sobre el de la "mens legislatoris", com ja va indicar la STC n. 108/1986, de 29 de juliol. No obstant això, com és ben sabut, els criteris interpretatius no són criteris jerarquitzats i excoients, sinó que s'han d'aplicar coordinadament i de forma recíproca, especialment quan, como succeeix en aquest cas, la voluntat del legislador queda perfectament compresa en el sentit de la Llei orgànica 8/2007, que es pot deduir tant atenent a la seva literalitat i sistemàtica, com a la vista dels principis de reserva de llei expressa pel reconeixement de les exempcions i d'interpretació restrictiva de les remissions a altres normes quan aquestes es fan amb caràcter supletori. D'altra banda, aquesta possibilitat de recórrer a la voluntat del legislador per a confirmar la interpretació raonable de la norma és habitual en la jurisprudència del Tribunal Suprem (vid. p. ex. SSTs de 24 de setembre de 2008, 6 de març de 2007 o 28 d'abril de 2005, totes de la Sala del Contenciós).

Novè.- L'al·legació de l'entitat recurrent del fet que la Direcció General de Tributs, en un informe emès en 30 de desembre de 2009 sobre la tributació dels partits polítics en l'IBI, entenia que aquests tenien dret a exempció pel repetit impost, és irrellevant. Segons l'article 77.1 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat per Reial decret legislatiu 27/2004, de 5 de març, la funció de reconeixement i denegació d'exempcions és competència "exclusiva" dels ajuntaments. Per tant, l'esmentada Direcció General no té cap atribució al respecte.»

3.4.- Universitats públiques. Fonament i abast de l'aplicació del règim previst per a les entitats sense finalitats lucratives

Les esmentades qüestions s'analitzen en informe de 18 de juliol de 2012 (exp. 89/12), amb els raonaments que seguidament es transcriuen:

«Tercer.- Té raó la recurrent quan afirma que la Universitat no és una entitat sense ànim de lucre en el sentit que defineix aquestes entitats l'article 2 de la Llei 49/2002. Però cal puntualitzar que l'assimilació més o menys intensa amb les entitats sense ànim de lucre no depèn de la lletra de l'article últimament esmentat, sinó de la redacció de l'article 80 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desem-

bre. S'ocupen del tema dos paràgrafs d'aquest article. D'una banda, l'apartat 1 disposa: "Constituye el patrimonio de cada Universidad el conjunto de sus bienes, derechos y obligaciones. Los bienes afectos al cumplimiento de sus fines y los actos que para el desarrollo inmediato de tales fines realicen, así como sus rendimientos, disfrutarán de exención tributaria, siempre que los tributos y exenciones recaigan directamente sobre las universidades en concepto legal de contribuyentes, a no ser que sea posible la traslación de la carga tributaria..." Ara bé, establerta l'exempció, l'apartat 4 del mateix article en modula l'aplicació: "En cuanto a los beneficios fiscales de las universidades públicas, se estará a lo dispuesto para las entidades sin finalidad lucrativa en la Ley 30/1994, de 24 de noviembre de Fundaciones e Incentivos Fiscales a la Participación Privada en Actividades de Interés General..." Per tant, no és que la universitat pública sigui una entitat sense ànim de lucre de les definides en l'article 2 de la Llei 49/2002, sinó que és una llei, concretament la Llei orgànica 6/2001, la que obliga que s'apliqui a les universitats públiques el règim jurídic previst per a les entitats sense ànim de lucre, en aquest cas el regulat en la Llei 30/1994.

Quart.- A la Llei 30/1994 l'article 46 disposava el següent: "**Aplicación de los beneficios fiscales.** 1. Para el disfrute de los beneficios fiscales establecidos en el presente título, con excepción de los regulados en la Sección 4.ª de este capítulo, las entidades sin fines lucrativos a que se refiere el artículo 41 deberán dirigirse, acreditando su condición, a la Delegación de la Agencia Estatal de la Administración Tributaria en cuya circunscripción esté situado su domicilio fiscal, una vez inscritas en el Registro administrativo correspondiente o declaradas de utilidad pública en el caso de las asociaciones. El reconocimiento de los beneficios fiscales producirá efectos desde la fecha de la correspondiente comunicación a la Administración. No obstante, cuando entre la fecha de dicho escrito y la de inscripción o, en su caso, de declaración de utilidad pública, no hubiera mediado más de tres meses, dichos efectos se retrotraerán a la fecha de solicitud de estas últimas." L'excepció de la Secció quarta, referida als tributs locals, només es pot interpretar com que la petició no s'havia d'adreçar a l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, però no com que no s'hagués d'adreçar la petició corresponent als òrgans de les respectives administracions locals, amb la conseqüència general, abans transcrita, que el reconeixement dels beneficis fiscals ha de produir efectes des de la corresponent comunicació a l'administració.

Cinquè.- Tota alteració legislativa de disposicions de referència planteja el problema de si s'ha de mantenir la referència inicial o si s'ha d'entendre modificada pel canvi normatiu. En aquest cas el problema consisteix en si continua vigent la referència de l'article 80.4 de la LO 6/2001 a la Llei 30/1994 o s'ha d'entendre substituït per uns altres articles de la Llei 49/2002. En la nostra opinió, si la Llei de remissió no es modifica, no es pot suposar que qualsevol llei remitent que substitueixi la llei remesa es col·loca automàticament en el lloc de la primitiva. En principi, doncs, en la nostra opinió, no hauria canviat el règim jurídic pel fet que la Llei 30/1994 hagués estat substituïda per la Llei 49/2002.

Sisè.- Ara bé, acceptant la hipòtesi que es produeix un canvi normatiu de l'exempció per raó de l'aprovació de la nova Llei 49/2002, hem de recordar que l'article 14 d'aquesta preveu que les entitats sense ànim de lucre poden optar pel règim fiscal previst en aquesta darrera llei. L'apartat 4 de l'article 15 preveu que les exempcions previstes (entre les quals la de l'impost de béns immobles relatiu a béns que tinguin dret a exempció en funció del seu destí) es condiciona al fet que

l'entitat comunicui a l'Ajuntament corresponent l'exercici de l'opció. Tot això sembla no tenir sentit perquè la Universitat no pot optar per un règim que no sigui el regulat en la Llei orgànica 6/2001, com encertadament apunta l'Institut Municipal d'Hisenda i, per tant, no sembla lògic que comunicui una opció que no està autoritzada a fer. No obstant això, s'ha de tenir en compte que la comunicació té unes característiques que fan que impliqui una petició, perquè si no s'estigués demanant a la vegada una exempció no tindria sentit dirigir una comunicació en abstracte a l'Ajuntament adreçada només a satisfer la curiositat d'aquest. Per tant, també en el cas que fos aplicable la Llei 49/2002, s'hauria d'entendre que la petició és de caràcter rogatori i produeix efectes des de la data de la sol·licitud.

Setè.- Per tant, si la Universitat recurrent no ha formulat la seva petició d'exempció, no en pot gaudir fins que aquesta es presenti, i és, per tant, ajustada a dret tant la provisió de constrenyiment pels exercicis anteriors com el reconeixement de drets a partir del recurs, en els termes que es recullen en l'informe de l'Institut Municipal d'Hisenda.»

3.5.- Entitats sense finalitats lucratives. Comunicació a l'Ajuntament de l'opció a què es refereix la normativa aplicable

Segons el parer d'aquest Consell, expressat en informe de 17 d'octubre de 2012 (exp. 168/11), "l'article 15 de la Llei 49/2002 només regula un règim genèric o abstracte de comunicació, sense que en cap moment digui que aquesta comunicació ho ha de ser de forma individualitzada per a cada impost o tribut i, per tant, és suficient que l'Administració municipal en tingui coneixement en un tribut, perquè s'apliqui a totes les que l'afecten".

4.- Inexistència de doble imposició. Impost sobre béns immobles i taxa per ocupació de domini públic terrestre

Amb base a la Sentència del Tribunal Constitucional 233/1999, de 13 de desembre, i a la reiterada jurisprudència dels Tribunals, en informe de 6 de juny de 2012 (exp. 14/12), s'argumenta que els elements estructurals de l'IBI i de la taxa per ocupació del domini públic difereixen de tal manera que impedeix apreciar l'existència de doble imposició. La mateixa tesi s'aplica en informes favorables a les propostes de l'Institut Municipal d'Hisenda en els expedients 12, 13, 15 i 17/12

5.- Devolució d'ingressos indeguts

L'informe de 3 d'octubre de 2012 (exp. 343/10) considera procedent la devolució de les quantitats abonades en els exercicis posteriors a aquell en el qual es va plantejar el recurs estimat, amb la pretensió de l'exclusió com a subjecte passiu en el padró corresponent, amb excepció dels exercicis en els quals es va impugnar la liquidació de l'IBI en via contenciosa amb resultat desestimatori atès que la sentència per la qual es va reconèixer el dret a l'exclusió del padró no afectava a les sentències dictades en tals contenciosos.

L'informe de 17 de desembre de 2012 (exp. 109/12) s'oposa a l'argument de prescripció del dret a practicar la liquidació, per l'existència d'actes interruptors. El raonament és el següent:

“En aquest sentit i en l'exercici de la competència del Departament de l'Impost sobre Béns Immobles de l'Institut Municipal d'Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona, actuant en nom del Centre Regional Cadastral, en data 3 de març de 2009, va requerir a BP l'aportació de diversa documentació en observar discrepàncies entre les dades que figuraven en el Cadastre i la realitat física del solar, sense que dita alteració de dades hagués estat comunicada a l'Administració competent, al qual es va advertir de la possibilitat que, en incórrer en infracció, se'n donaria constància al Centre Cadastral, com així es va fer. També tenen efectes interruptors els requeriments efectuats per la Gerència del Cadastre, ja que es dirigeixen a la liquidació del mateix impost. Per tant, no s'ha consumat la prescripció de l'impost corresponent a l'exercici de 2007.”

7.- Providència de constrenyiment

La providència de constrenyiment dictada sense prèvia resolució de la sol·licitud de suspensió d'execució de la liquidació és il·legal segons informe de 19 de setembre de 2012 (exp. 81/11).

En el mateix sentit es produeix l'informe de 12 de novembre de 2012 (exp. 214/11).

1.- Alta, transmissió i baixa de vehicles

La proposta del Consell relativa a un dels recursos acumulats a l'expedient núm. 20/12 es fonamenta en el fet que l'impost sobre vehicles de tracció mecànica grava la titularitat de vehicles d'aquesta naturalesa aptes per circular per les vies públiques, considerant-se com a tals els matriculats als registres públics corresponents, mentre no hagin causat baixa en aquests (article 92 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, aprovat per Reial decret legislatiu 2/2004).

D'altra banda, s'entén com a titular del vehicle i, en conseqüència, subjecte passiu de l'impost, la persona a nom de la qual figuri al permís de circulació (article 94 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals). El subjecte passiu està obligat a comunicar a la Prefectura Provincial de Trànsit el canvi de titularitat del vehicle (així com altres circumstàncies que puguin afectar-lo, com el seu robatori o desballestament) i seguirà sent considerat com a titular del vehicle, als efectes de l'exacció de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, fins que compleixi dita obligació.

En aplicació d'aquestes previsions, el Consell desestima l'al·legació del canvi de titularitat civil del vehicle com a fonament de la inexigibilitat de l'impost, en base en què, a l'exercici de 2011, no s'havia produït la inscripció del vehicle al registre de trànsit, a nom d'una persona diferent del recurrent. Per tant, com que el recurrent era qui figurava al Registre com a titular del vehicle, era ell l'obligat a satisfer l'impost.

2.- Altres qüestions

A la mateixa proposta relativa a l'expedient 20/12, es declara la inadmissibilitat del recurs interposat contra la liquidació en concepte d'impost sobre vehicles de tracció mecànica, exercicis de 2007 a 2010, atès que el recurs es va presentar fora del termini d'un mes, comptat des del dia següent al de la data de la notificació de la liquidació en el domicili del recurrent. I, en aquest sentit, es fa referència a reiterada jurisprudència, en la qual s'inscriu la STS de 2 d'abril de 1990, dictada en un recurs de revisió de cassació per a unificació de doctrina, i que va ser seguida, entre moltes altres, per la Sentència de 12 de novembre de 1999 de la secció 4a del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, recaiguda en el recurs núm. 1575/1999, segons la qual el termini per interposar el recurs finalitzaria "el día cuyo ordinal coincida con el que sirvió de punto de partida, que es el de la notificación o publicación, es decir, que el plazo comienza a contarse a partir del día siguiente de la notificación o publicación del acto, siendo la fecha del vencimiento la del correlativo mensual o anual al de la notificación o publicación".

Ordenança fiscal núm. 1.3. Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana

1.- Subjecció a l'impost

1.1.- Meritació

En l'expedient 21/12 es va plantejar el problema de la meritació de l'impost en el cas d'una aportació a societat en els termes següents: es produïa la meritació en la data de l'aportació per via de constitució o en la data de la inscripció de la societat en el Registre mercantil, com pretenia la recurrent? Cal observar que en el cas examinat el Registre havia qualificat negativament la inscripció de la nova societat pel fet que el seu objecte coincidia amb el d'altres societats professionals, sense que en realitat ostentés aquesta condició. Una escriptura de subsanació va permetre la ulterior inscripció. El Consell Tributari va informar que la transmissió va tenir lloc mitjançant l'aportació per escriptura pública, sense que l'efectivitat d'aquesta estigués condicionada a la inscripció en el Registre mercantil, de conformitat amb els articles 609 i 1462 del Codi civil. D'aquí derivà la confirmació d'un recàrrec del 10% per declaració extemporània.

Encara que aparentment es presentava com una qüestió de validesa de les notificacions, l'expedient 129/12 encloïa una qüestió més profunda sobre la meritació de l'impost. En efecte, el causant havia mort el 26 de juliol de 2007, i l'Administració tributària havia notificat la liquidació de l'impost a una presumpta hereva el 21 de juny de 2010 a través del BOP. Aquesta hi va recórrer al·legant que va acceptar l'herència mitjançant escriptura pública atorgada el 27 de febrer de 2012, per la qual cosa no era subjecte passiu en la data de la notificació. El Consell argumentà que "si bé és cert que conforme a l'article 411.5 del Codi civil de Catalunya els efectes de dita acceptació es retrotrauen al moment de la mort del causant, no ho és menys que l'hereu, segons el mateix precepte, adquireix l'herència deferida amb l'acceptació". És a dir, a efectes tributaris tenia en compte la data d'acceptació, però a efectes civils i de meritació de l'impost hauria de referir-se a la data de la mort del causant. Per això va proposar l'anul·lació de les sancions i de les providències de constrenyiment i d'embargament i la pràctica d'una nova liquidació per a la seva notificació i pagament en període voluntari.

1.2.- Disminució de valor

En la venda d'un habitatge i dues places d'aparcament, els venedors recurrents al·legaren la inexistència del fet imposable, ja que segons les seves al·legacions el preu pel qual van adquirir els immobles va ser superior al preu de la seva transmissió, com pretenien provar amb les respectives escriptures de compravenda. El Consell Tributari es va limitar a recordar les regles de liquidació de l'impost basades en el valor cadastral dels immobles en el moment de la transmissió, d'acord amb l'article 109.1.a del Text refós, sobre el qual s'apliquen el percentatges anuals fixats per l'Ajuntament en la corresponent ordenança fiscal. Argumentà que es tractava d'una regla de valoració d'ineludible compliment, l'establiment de la qual per Llei impedeix que l'Administració tributària municipal pugui modificar el valor que es derivi de la correcta aplicació d'aquestes regles. Agregava en el seu informe que l'article 110.4 del Text refós només permet a l'Ajuntament comprovar que les autoliquidacions s'han practicat mitjançant la correcta aplicació de les normes reguladores de l'impost, sense que puguin atribuir-se valors, bases o quotes diferents de les resultants d'aquestes normes.

1.3.- Transmissió d'un immoble privatiu d'un dels cònjuges en el cas de separació

En el cas que es planteja, un cònjuge va transmetre a l'altre, després de la seva separació, un immoble de la seva exclusiva propietat. El Consell puntualitzà en el seu informe que la transmissió s'havia efectuat al marge de la sentència judicial de separació i això impedia el reconeixement de la no-subjecció regulada a l'article 104.3 del Text refós, que l'estableix per les transmissions d'immobles entre cònjuges en compliment de sentències de nul·litat, separació o divorci, "sea qual sea el règimen matrimonial". En el cas examinat (exp. 143/11) el matrimoni s'havia contret sota el règim de separació de béns. Per aquesta raó, el Consell va proposar desestimar la sol·licitud de no-subjecció basada en el primer paràgraf de l'article 104.3 esmentat, que l'estableix per a les "aportaciones de bienes y derechos realizados por los cónyuges a la sociedad conyugal, adjudicaciones que a su favor y en pago de ellas se verifiquen y transmisiones que se hagan a los cónyuges en pago de sus haberes comunes". El Consell va sostenir que aquesta regla només pot aplicar-se en el supòsit de societat conyugal i que no és aplicable quan el règim econòmic és el de separació de béns. Va adduir en suport de la seva tesi la STS de 30 d'abril de 2010, dictada en interès de llei en un assumpte relacionat amb l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, però d'indubtable valor exemplificatiu en el nostre cas. L'esmentada Sentència va resoldre, en relació amb l'article 45.IB)3 del RDL 1/1993, que "la exención de tributos únicamente es aplicable a las disoluciones en que haya efectiva comunidad de bienes (sociedad conyugal); por tanto esta exención no es aplicable a los supuestos en que rija un régimen económico matrimonial de separación de bienes".

1.4.- Operacions societàries regulades en el Capítol VIII del Títol VII de la Llei de l'impost sobre societats

El recurs (exp. 79/12) i la posterior proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda van centrar la seva discussió sobre si la transmissió tenia per objecte una "branca d'activitat". El Consell qualificà d'inadequat aquest plantejament i va dictaminar que aquest supòsit no s'enquadrava a les normes de l'article 94 del TRLIS, relatiu a les aportacions no dineràries, on s'han de resoldre amb caràcter previ al reconeixement de la no-subjecció si tals aportacions constitueixen o no una "branca d'activitat", sinó a les normes de l'article 83.2.1.b del mateix TRLIS, que no conté tal exigència que l'escissió contingui una "branca d'activitat", per la qual cosa va informar en favor de la no-subjecció.

El Consell Tributari ha vingut exigint com a requisit perquè, d'acord amb l'article 94.2 del TRLIS, l'aportació de persones físiques a societats no estiguessin subjectes a l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, que els particulars portessin els seus llibres de conformitat amb el Codi de comerç, entre els requisits del qual figura la legalització dels llibres de comptabilitat en el Registre mercantil, per entendre que la legalització d'aquests és un dels requisits establerts a l'article 25 del Codi de comerç per portar la comptabilitat i que la seva falta deixaria la porta oberta a realitzar operacions que tinguessin com a objectiu el frau o l'evasió fiscal i, sobretot perquè la LIS atribueix en aquest terreny un tracte especial a les persones físiques en la mesura que actuïn com a empresàries i per això han de complir aquest requisit, que no és una pura exigència formal. De manera que considerava la falta de legalització com a causa de pèrdua del benefici fiscal. No era obstacle que la Direcció General de Tributs en diverses consultes s'hagués manifestat en favor de la no-exigència del requisit, perquè dita Direcció General no té competència per opinar amb efectes jurídics sobre temes municipals, de conformitat amb l'article 13 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (exps. 111/11, 112/11, 113/11, 51/12). No obstant això, s'ha d'asse-

2.- Subjecte passiu

2.1.- Adjudicació en pagament de llegítima

El recurs presentat per la legitimària d'una herència subjecta al dret civil català pretenia tant sols una bonificació del 95% per l'adquisició hereditària de l'habitatge habitual del causant (exp. 61/12). El Consell, fent ús de la facultat concedida per l'article 223.4 de la Llei general tributària, va donar un nou plantejament al tema subjecte a resolució. La llegítima catalana consisteix simplement en un dret de crèdit davant de l'herència (arg. ex. article 362 del Codi de successions de Catalunya). Per aquest motiu, la llegítima catalana no té contingut dominical, és a dir, no transmet immediatament immobles de l'herència. L'hereu té facultats per pagar la llegítima en diners o en béns de l'herència. En conseqüència, la transmissió d'un immoble de l'herència o d'una part d'aquest al legitimari no té per títol la delació hereditària, sinó que constitueix una decisió de l'hereu que, com a tal, i per realitzar-se en pagament d'un deute, té caràcter oneros. Per tant, el subjecte passiu és l'hereu transmissor, segons l'article 106 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals. Per tot això, es va considerar no-subjecte per a la legitimària la transmissió de la finca adjudicada en pagament de la llegítima.

2.2.- Herència jacent

El fill d'una contribuent al qual van practicar una liquidació complementària per l'impost meritat a càrrec de la seva mare, ara morta, va recórrer (exp. 24/12) al·legant que si bé havia intervingut com a representat de la seva mare quan es va produir la transmissió, després de la seva mort no havia realitzat cap altre acte d'acceptació o renúncia de l'herència. El Consell informà que la liquidació s'hauria d'anul·lar i girar-la a càrrec de l'herència jacent.

2.3.- Autocontracte

Un apoderat ven una finca de la seva propietat a la seva poderdant per qui estava autoritzat per autocontractar, i posteriorment readquireix la finca utilitzant els mateixos poders. Girada la liquidació a càrrec de la poderdant, aquesta hi recorre (exp. 380/10) al·legant que mai havia estat la veritable propietària de la finca, sinó que la transmissió ho fou únicament a efectes tabulars. El Consell Tributari va proposar la desestimació del recurs, ja que la transmissió de la propietat es va produir d'acord amb el disposat als articles 609, 1.462 i concordants del Codi civil i l'autocontracte és un acte de característiques especials en el qual una persona, amb poder de disposició sobre els dos patrimonis independents, crea entre ells relacions jurídiques obligatòries.

3.- Exempcions

L'únic cas examinat en aquest exercici va ser promogut per un recurs d'una universitat (exp. 223/10) per raó de la transmissió d'una finca on es trobava situat un col·legi major. El recurs es basava en l'article 80.1 de la Llei orgànica 6/2001, de 21 de desembre, que reconeix l'exempció tributària als béns afectes al compliment de les seves finalitats i als actes que realitzin les universitats pel desenvolupament immediat d'aquestes. El Consell

va entendre que la venda d'un col·legi major per construir-ne un altre en una finca diferent no es pot considerar com un acte realitzat pel desenvolupament immediat dels fins de l'entitat, ja que l'activitat pròpia de col·legi major no està inclosa com a finalitat de la Universitat en els seus estatuts. D'altra banda, es declarava a l'escriptura de venda que el bé transmès era de domini privat, la qual cosa resultaria incongruent si efectivament estigués adscrit de forma immediata al compliment dels fins de la Universitat.

4.- Bonificacions

4.1.- Bonificació per transmissió hereditària d'habitatge habitual

En l'expedient 351/10 es va plantejar si el concepte d'habitatge habitual es podia estendre no només al pis en què segons les declaracions oficials vivia el causant, sinó també a un altre pis de la mateixa finca que el causant havia unit físicament a l'anterior. Del conjunt de les proves practicades (factures de les obres d'unió, altes dels serveis de subministrament, testimonis dels veïns, inexistència de persona empadronada en l'altre pis) el Consell Tributari va arribar a la conclusió que el causant utilitzava ambdós pisos com a habitatge habitual, per la qual cosa va proposar concedir la bonificació sol·licitada.

El Consell ha reiterat el criteri que l'article 108.4 del Text refós de les hisendes locals autoritza l'Ajuntament a regular aspectes substantius i formals de la bonificació, entre els quals es compta que les ordenances fiscals exigeixen com a requisit per gaudir de la bonificació que l'autoliquidació es presenti dins de termini. Així ho va dictaminar als expedients 365/10, 43/11, 163/11, 164/11, 165/11, 166/11, 176/11, 178/11 i 193/11. També va aplicar aquesta doctrina l'Institut Municipal d'Hisenda en l'expedient 212/11, que es va informar favorablement per aquest Consell.

El Consell Tributari va defensar en múltiples informes que l'habitatge del causant no perd el caràcter de residència habitual quan aquell ha hagut de traslladar-se a una residència geriàtrica o al domicili dels fills per motius de salut. Des de l'Ordenança fiscal de l'impost aprovada per a 2010, aquest termini es va limitar a dos anys. En l'expedient 87/11 l'Institut Municipal d'Hisenda va proposar desestimar el benefici, ja que la causant havia residit més de cinc anys en un altre domicili i, a més, no resultaven clars els motius pels quals no residia a l'habitatge de la seva propietat. El Consell en va informar favorablement.

L'Ordenança fiscal 1.3 (en aquest cas la de 2007) condiciona el gaudi definitiu de la bonificació al manteniment de l'habitatge en el patrimoni del beneficiari durant tres anys, llevat que mori dins d'aquest període. En els expedients 54/12, 55/12, 56/12, 86/12 i 87/12, els interessats van fer arribar el tema mitjançant recursos dirigits en primer lloc a recórrer contra la denegació de la bonificació, i després, contra la seva exacció, per entendre que estava prescrita, ja que havien transcorregut més de quatre anys des de la mort del causant. El Consell puntualitzà que la pèrdua del dret a la bonificació depèn d'un fet posterior a la mort del causant, com és la venda del pis heretat, i és des del dia següent a aquesta venda que s'inicia el període de prescripció.

4.2.- Bonificació per adquisició hereditària de local afecte a activitats empresarials o professionals

El Consell reitera el criteri de rebutjar que per a l'aplicació d'aquesta bonificació s'hagin de recollir conceptes basant-se en l'impost sobre la renda, en l'IAE o en l'impost de successions i donacions, ja que es tracta d'una regla establerta únicament en l'Ordenança

municipal. A les empreses dedicades a l'arrendament de locals ha mantingut la distinció entre local afecte a l'activitat, com a local des d'on s'exerceix l'activitat empresarial i local objecte de l'activitat, que són els objectes d'arrendament, per denegar la bonificació d'aquests últims.

5.- Base imposable

5.1.- Valor en el moment de la transmissió

En diversos expedients s'ha examinat quina era la base imposable de l'impost liquidat. L'article 107 del Text refós de la Llei d'hisendes locals disposa que serà el valor del terreny en el moment de la meritació, que és el determinat en l'esmentat moment a efectes de l'IBI. En l'assumpte que fou objecte de recurs tramitat sota els núm. 37 i 38/11, l'herència va consistir en un immoble que es va adjudicar als tres hereus per parts iguals. Més tard, aquests van procedir a la divisió de la finca per pisos. L'Ajuntament girà una liquidació complementària per herència d'acord amb el nou valor cadastral atribuït a cadascun dels pisos adjudicats. El Consell va informar que si bé la Llei permet la fixació posterior del valor cadastral, això només és aplicable quan el terreny no tingui determinat un valor cadastral en el moment de la meritació. En el cas examinat això no succeïa, ja que l'immoble tenia assignat valor cadastral en el moment de l'adquisició hereditària, i la partició és un acte posterior derivat d'acord entre els hereus i no del testament. Una altra cosa hauria estat, precisava, si el testament hagués assignat a cada hereu un o més habitatges, ja que llavors els habitatges atribuïts a cadascun no haurien tingut determinat el seu valor cadastral. Als expedients 31/12 i 45-46/12 el Consell va informar favorablement l'aplicació del nou valor cadastral a unes operacions de transmissió anterior a la seva aprovació, ja que en el moment de la transmissió les finques que procedien d'obra nova que havien produït una alteració física i econòmica no tenien encara assignat el valor cadastral individual en el moment de la meritació.

5.2.- Deducció de la llegítima catalana de la base imposable de l'hereu

En un recurs (exp. 60/12), relacionat amb l'abans esmentat expedient 61/12, l'hereu va deduir de la seva base imposable l'import de la llegítima pagada a la seva filla que, com se sap, a Catalunya equival a la quarta part de l'herència. El Consell va informar negativament aquesta deducció per la raó ja exposada que la llegítima catalana no té contingut dominical i és per això que l'hereu, a falta d'altra prevenció testamentària, adquireix la totalitat dels béns immobles heretats.

6.- Notificacions

A títol d'exemple, ja que en nombrosos casos el comentari dels informes relacionats amb reclamacions sobre notificació manca d'interès, es recull el següent supòsit. A l'expedient 18/12 s'havia intentat la notificació en un domicili de Barcelona amb el resultat reiterat de "desconegut" i s'havien efectuat citacions a través del Butlletí Oficial de la Província. La notificació d'embargament es va practicar posteriorment al domicili del liquidador concursal, diferent de l'abans esmentat. El Consell va aplicar la doctrina del Tribunal Constitucional (STC 156/1985), que defensa la prevalença de les notificacions domiciliàries que estiguin dotades d'una major força per garantir el dret a la defensa constitucionalment consagrada. Segons aquest Tribunal, de l'article 24 CE es desprèn

que la via de la notificació per anuncis només pot utilitzar-se subsidiàriament quan, després d'una activitat adequada i suficientment indagadora per part de l'Administració, no ha estat possible notificar personalment al deutor. L'Administració haurà d'acreditar amb la deguda suficiència i segons les circumstàncies que no s'ha pogut practicar la notificació personal. En el cas examinat informà sobre la nul·litat de les notificacions.

7.- Efectes del silenci de l'Administració

A l'expedient 143/11, abans esmentat per altres motius, els recurrents pretenien que l'Ajuntament havia estimat la seva sol·licitud de no-subjecció pel fet de no haver resolt en el termini previst als articles 42 i 43 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre. El Consell va argumentar que la disposició addicional cinquena de la Llei al·legada en el recurs estableix que els terminis màxims per dictar resolucions i els efectes de la manca de resolució seran els que preveu la normativa tributària. Alhora, l'article 104 de la Llei general tributària disposa que en els procediments iniciats a instància de part el venciment del termini màxim sense resolució produirà els efectes que estableixi la seva normativa reguladora. La normativa reguladora era en aquest cas l'article 79 de l'Ordenança fiscal general de l'exercici, que atribuïa efectes desestimatoris al silenci d'aquest tipus d'assumpes.

Ordenança fiscal núm. 1.4. Impost sobre activitats econòmiques

Com en anteriors memòries, hem de començar aquesta advertint del reduït nombre de recursos deduïts en relació amb l'impost sobre activitats econòmiques, com a conseqüència dels canvis que foren establerts per la Llei 51/2002, de 27 de desembre, a la Llei reguladora de les hisendes locals i, en especial, per l'amplitud de les exempcions d'aquest impost que aquesta reforma determinà.

En aquest exercici 2012 han estat 17 els recursos dictaminats pel Consell Tributari, i per bé que en tots aquests es plantejaven qüestions similars a les tractades en informes d'exercicis anteriors, això no treu que s'hagi tingut la oportunitat d'aprofundir i matisar alguns dels nostres criteris.

Especialment destacable al respecte és l'anàlisi realitzada de l'article 91 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), el qual, com és sabut, assigna a l'Administració tributària de l'Estat la gestió censal del tribut, mentre que atribueix a l'Administració tributària municipal la liquidació i recaptació de l'impost, assenyalant el sistema de recursos disponibles respectivament en cada un d'aquests àmbits.

Quan es tractava de recursos deduïts clarament contra els actes de gestió censal del tribut, hem hagut de recordar, de conformitat amb l'apartat 4 de l'article esmentat, que la seva resolució corresponia als tribunals economicoadministratius de l'Estat. Això ha succeït en els expedients 141/11 i 148/12.

No obstant això, en alguns recursos deduïts contra liquidacions derivades d'actes de disconformitat, que implicaven la inclusió de l'activitat duta a terme pel contribuent en un determinat epígraf de les tarifes de l'impost, ateses les singulars circumstàncies concurrents, la complexitat del supòsits i la necessitat de respectar la tutela efectiva dels recurrents, s'ha procedit a informar directament sobre els recursos, a l'empara, d'altra banda, de la jurisprudència del TSJ de Catalunya en relació amb un tribut, com l'IBI, que, per ser també de gestió compartida, ofereix problemes similars. Ens referim als expedients 88/11, 183/11 i 184/11.

En allò que fa referència als beneficis, la competència sobre la concessió i denegació d'aquests és inequívocament municipal; el Consell Tributari ha tingut ocasió de tractar novament sobre matèries que són també ja habituals.

D'una banda hem examinat dos recursos que es referien a l'exempció relativa a l'inici de l'exercici de l'activitat gravada establerta a l'article 82.1.b del TRLRHL. I en ambdós casos hem hagut de concloure en el sentit de desestimar els recursos, atès que ambdós estaven compresos en l'àmbit de no-aplicació d'aquest benefici, per tractar-se d'activitats que ja havien estat dutes a terme sota una altra titularitat, de conformitat amb el segon paràgraf de l'article esmentat. Aquests són els recursos examinats en els expedients 57/12 i 58/12.

I també hem examinat la possible aplicació de l'exempció prevista en el mateix article 82.1 citat, però a la lletra d, que beneficia a les entitats gestores de la seguretat

social, a una clínica, havent, és clar, d'informar que la recurrent no estava compresa en l'àmbit de l'exempció. Ens referim a l'expedient 62/12.

D'una altra banda, hem examinat el recurs deduït contra la denegació de la sol·licitud de reducció de la quota de l'impost prevista a l'article 7.3 de les ordenances fiscals sobre l'IAE dels exercicis 2005 a 2008, a l'empara de la Llei 41/1994, en els casos de locals afectats per obres a la via pública. Es tracta de l'expedient 75/11, on hem hagut d'informar en el sentit de no estimar la pretensió del recurrent, atès que no havia acreditat que s'hagués produït l'afectació exigida pel gaudi del benefici.

La resta d'expedients sobre aquest impost no mereixen ser destacats, atès que es circumscriuen a problemes de notificació i prescripció, llevat, si es vol, del cas l'expedient 58/11, la singularitat del qual residia en la responsabilitat dels socis d'una societat civil particular.

Ordenança fiscal núm. 2.1. Impost sobre construccions, instal·lacions i obres

1.- Fet imposable

Sembla molt interessant recollir la doctrina sustentada pel Consell Tributari en l'expedient 94/11, amb motiu de la pretensió de l'entitat recurrent relativa a una al·legada il·legalitat del paràgraf 2n, apartat 1, de l'article 2 de l'Ordenança fiscal reguladora de l'impost que es tracta, quant a la inclusió en el fet imposable dels supòsits de comunicació prèvia, en substitució de la llicència urbanística, a l'empara del que disposa l'article 179.4 del Text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2005 de la Generalitat de Catalunya, de 26 de juliol. El Consell, acudint a la profunda evolució de la legislació aplicable i als principis que la inspiren, va sustentar la següent doctrina:

«Pel que fa a la pretesa il·legalitat del paràgraf 2n de l'apartat 1 de l'article 2 de l'Ordenança fiscal quan prescriu que “queden inclosos en el fet imposable de l'impost els supòsits en què les ordenances municipals d'aplicació autoritzin la substitució de la llicència urbanística per la comunicació prèvia a l'empara del que disposa l'article 179.4 del Text refós de la Llei d'urbanisme aprovat per Decret legislatiu 1/2005, de 26 de juliol...”, per entendre que contradiu el que es disposa a l'article 100.1 del Text refós de la Llei d'hisendes locals, aprovat per Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març (LHL), per al qual el fet imposable de l'ICIO “està constituït per a la realització dins del termini municipal, de qualsevol construcció, instal·lació o obra per a la qual s'exigeixi l'obtenció de la corresponent llicència d'obres o urbanística, s'hagi obtingut o no llicència, sempre que la seva expedició correspongui a l'Ajuntament de la imposició”, i, sense perjudici de la incompetència d'aquest Consell per pronunciar-se sobre la impugnació de les ordenances municipals, a l'efecte de comprovar l'adequació a Dret de l'exigència concreta d'autoliquidació provisional de l'ICIO establerta en la resolució que s'impugna, hem d'atendre'ns als criteris d'interpretació de les normes tributàries que estableix l'article 12 LGT, en virtut de la qual, “1. Les normes tributàries s'interpretaran d'acord amb el que disposa l'apartat 1 de l'article 3 del Codi Civil. 2. Mentre no es defineixin per la normativa tributària, els termes utilitzats en les seves normes s'entendran conforme al seu sentit jurídic, tècnic o usual, segons sigui procedent”. Com és sabut, d'acord amb l'article 3.1 del Codi civil, esmentat, “les normes s'interpretaran segons el sentit propi de les seves paraules, pel que fa al context, els antecedents històrics i legislatius, i la realitat social del temps en què han de ser aplicades, atenent fonamentalment al seu esperit i finalitat”.

Establertes aquestes premisses, resulta evident que l'exigència de sotmetre a prèvia llicència de les construccions, instal·lacions o obres la realització de les quals constitueix el fet imposable que configura l'article 100.1 LHL, no pot ser interpretada amb el rigor que derivaria d'una interpretació literal, sinó a la llum de la situació existent en el moment en què inicialment es dicta aquest precepte i de l'evolució ideològica i normativa que des de llavors s'ha produït. La norma transcrita es va incorporar originàriament a la Llei 39/1988, de 28 de desembre, reguladora de les hisendes locals segons redacció establerta per l'article 18.26 de la Llei 50/1998, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i d'ordre social. I en aquest moment tenia plena vigència, amb caràcter general i sense cap

altre matís, la potestat atribuïda a les corporacions locals, per l'article 8 del Reglament de serveis, aprovat per Decret de 17 de juny de 1955, per "subjectar als seus administrats al deure d'obtenir prèvia llicència en els casos establerts per la Llei, el present Reglament o altres disposicions de caràcter general". I ja el mateix Reglament, en el seu article 21.1, va sotmetre a prèvia llicència "les parcel·lacions urbanes, moviments de terres, obres de nova planta, modificació d'estructura o aspecte exterior de les existents, primera utilització dels edificis i modificació objectiva de l'ús d'aquests, enderroc de construccions i altres actes que assenyalin els plans". Sotmetiment que es recull i reitera, primer a l'article 165.1 de la Llei sobre règim del sòl i ordenació urbana, de 12 de maig de 1956, i, després, a l'article 178 del Text Refós aprovat per RD 1346/1976, de 9 d'abril, després de la modificació d'aquella Llei per la 18/1975, de 2 de maig, al qual cal afegir que l'article 22.1 de l'esmentat Reglament subjectava a llicència, també sense cap matisació, "l'obertura d'establiments industrials i mercantils".

Des de la data abans esmentada, s'ha produït una profunda evolució a la legislació aplicable i en els principis que l'inspiren que no pot ser marginada en pronunciar-nos sobre el tema sotmès a la consideració d'aquest Consell. S'ha de partir a l'efecte de la Directiva 2006/123/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 12 de desembre de 2006, relativa als serveis en el mercat interior; la transposició de la qual a l'ordenament jurídic espanyol es produeix mitjançant la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i al seu exercici, que en el seu article 5 atribueix caràcter excepcional el sotmetiment al règim d'autorització d'accés a una activitat de serveis o del seu exercici. L'esmentada Llei va ser àmpliament desenvolupada per la Llei 25/2009, de 22 de desembre, de modificació de diverses normes per a la seva adaptació a la Llei que s'acaba d'esmentar; en virtut de la qual s'introdueix a la Llei 30/1992, de 26 de novembre, un article 39 bis, l'apartat 1 del qual estableix el principi d'aplicació de la mesura menys restrictiva per les administracions públiques en l'exercici de les seves respectives competències, quan estableixin mesures que limitin l'exercici de drets individuals o col·lectius o exigeixin el compliment de requisits per al desenvolupament d'una activitat, i un art. 71 bis que aplica el concepte de "declaració responsable" que, en termes generals, defineix l'art. 3.9 de la referida Llei 17/2009 (1), així com la "comunicació prèvia" (2). Proclamat (3) que "les declaracions responsables i comunicacions prèvies produiran els efectes que es determinen en cada cas per la legislació corresponent i permetran, amb caràcter general, el reconeixement o exercici d'un dret o bé l'inici d'una activitat, des del dia de la seva presentació sense perjudici de les facultats de comprovació, control i inspecció que tinguin atribuïdes les administracions públiques". La susdita Llei 25/2009 també va modificar l'art. 84 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, de bases de règim local, en redactar l'apart 1.b, que abans es referia exclusivament a "sotmetiment a prèvia llicència i altres actes de control preventiu", en els següents termes: "sotmetiment a prèvia llicència i altres actes de control preventiu. Malgrat això es tracta d'accés i exercici d'activitats de serveis incloses en l'àmbit d'aplicació de la Llei de 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici, s'estarà al que en aquesta es disposa". L'apartat c següent inclou, de forma expressa, entre els mitjans pels quals les entitats locals podran intervenir l'activitat dels ciutadans a "sotmetiment a comunicació prèvia o a declaració responsable de conformitat amb l'establert a l'art. 71 bis de la Llei 30/1992..."

*L'exposat seria ja suficient per posar en relleu la necessitat d'interpretar l'art. 100.1 LHL en el sentit de què tant decisiu perquè existeixi el fet imposable que s'hi delimita és el sotmetiment a prèvia llicència com la realització d'una activitat –instal·lació, construcció o obra– sotmesa al règim de declaració responsable o de comunicació prèvia. Però, és que a més, la legislació posterior ha profunditzat encara més en el sentit de substituir el control **previ** de la conducta dels particulars, a través del sotmetiment a prèvia llicència, per un control **posterior** a l'inici d'aquella activitat, manifestat per la declaració responsable o la comunicació prèvia. Sense ànim d'esmentar totes les lleis o actes amb valor equiparable dictats en aquest sentit, hem de recordar aquí, especialment, la Llei 2/2011, de 4 de març, d'economia sostenible, que afegeix un nou art. 84 bis a la Llei 7/1985, en virtut de la qual “sense perjudici del que es disposa a l'article anterior, amb caràcter general l'exercici d'activitats no es sotmetrà a l'obtenció de llicència o altres mesures de control preventiu”. La mateixa Llei atribueix una nova redacció a la lletra i de l'art. 20.4 LHL, per equiparar, als efectes de l'establiment de taxes per a qualsevol supòsit de prestació de serveis o de realització d'activitats administratives, l'atorgament de llicències d'obertura d'establiments amb “la realització de l'activitat de verificació del compliment dels requisits establerts en la legislació sectorial quan es tracti d'activitats no subjectes a autorització o control previ”. Idea que desenvolupa encara més en el Reial decret llei 19/2012, de 25 de maig, de mesures urgents de lliberalització del comerç i determinats serveis, quan per mitjà de la seva disposició final primera modifica el contingut de les lletres h i i de l'apartat 4t de l'esmentat art. 20 LHL, el qual queda redactat de la següent manera: “h) Atorgament de les llicències urbanístiques exigides per la legislació del sòl i ordenació urbana o realització de les activitats administratives a presentació de declaració responsable o comunicació prèvia. I) Atorgament de les llicències d'obertura d'establiments o realització de les activitats administratives de control en els supòsits en els quals l'exigència de llicència fora substituïda per la presentació de declaració responsable o comunicació prèvia”.»*

En conseqüència, el Consell va manifestar que “convé recordar que la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de la Generalitat de Catalunya, consagra en el seu art. 33 el **principi d'intervenció mínima** de les Administracions Públiques de Catalunya que en l'exercici de les seves respectives competències estableixin mesures que limitin l'exercici dels drets individuals o col·lectius o exigeixin el compliment de requisits per al desenvolupament d'una activitat, i, després d'establir, en el seu art. 34, que la normativa reguladora dels procediments de les administracions públiques de Catalunya pot substituir un procediment o un tràmit per alguna de les mesures de simplificació administrativa establertes per aquesta Llei regula, en els seus articles 35 i 36 la declaració responsable i la comunicació prèvia, com a mesures per aconseguir la referida simplificació. El que abona la interpretació que hem mantingut en els anteriors apartats”, i, en conseqüència, va acordar la desestimació del recurs interposat per l'entitat recurrent.

En l'expedient 36/12, la recurrent va argumentar, en essència, en primer lloc, l'absència del pressupost exigible per al tribut, recollit a l'article 100 del Reial decret legislatiu 2/2004, és a dir, l'atorgament de la llicència d'obres o urbanística, i també els títols d'intervenció en el sector del gas natural, tractant-se de la planta de regasificació del Port de Barcelona, per la qual cosa, en tractar-se de construcció en el Port de Barcelona, es

troba subjecta a autoritzacions estatals, i de l'Autoritat Portuària, però no a cap regulació urbanística que justifiqui que l'Ajuntament de Barcelona hagi de concedir llicència d'obres. El Consell Tributari, tenint en compte la doctrina sustentada en un anterior informe seu, número 15/11 de 29 de juny de 2011, transcriu el precitat informe, dient textualment:

«Tercer.- La tesi que les facultats de planificació i control de les autoritats estatals, complementades amb la de l'Autoritat que concedeix el domini públic, és a dir, l'Autoritat Portuària de Barcelona, supleixen qualsevol altra intervenció administrativa, no es pot admetre en si, atès que la Llei 34/1998, de 7 d'octubre, d'hidrocarburs, preveu en el seu apartat 1 de l'article 6 que: "Las autorizaciones, permisos y concesiones objeto de la presente Ley lo serán sin perjuicio de aquellas otras autorizaciones que los trabajos, construcciones e instalaciones necesarios para el desarrollo objeto de las mismas pudieran requerir por razones fiscales, de ordenación del territorio y urbanismo, de protección del medio ambiente, de protección de los recursos marinos vivos, exigencia de la correspondiente legislación sectorial o seguridad para personas y bienes." És a dir, que, per principi, l'autorització de l'Administració de l'Estat no substitueix ni assumeix les competències que en altres aspectes sectorials ostenten altres administracions públiques pel fet de ser la principal competent per a la planificació i control de les instal·lacions gasístiques. És, per tant, obligat examinar la normativa que regula cada un dels aspectes restants de la instal·lació i construcció.

Quart.- El primer d'aquests és la protecció mediambiental. Aquesta intervenció respon a un esquema escalonat de competències que la Llei estatal 16/2002, d'1 de juliol, de prevenció i control integrats de la contaminació, creadora de l'autorització ambiental integrada, la finalitat de la qual era, segons el seu article 22, determinar els valors límit d'emissió, les prescripcions que garanteixin la protecció del sòl i les aigües subterrànies, establir mètodes per a la gestió dels residus, com a contingut central. L'article 3, a de la mateixa Llei encomana l'aprovació de l'autorització ambiental integrada a l'òrgan competent de la Comunitat Autònoma on s'ubiqui la instal·lació. A Catalunya, la matèria fou regulada per la Llei 3/1998, de 27 de febrer, per la qual es va establir el sistema d'intervenció integral de l'Administració ambiental, la qual es trobava vigent en les dates en les quals se sol·licita i en virtut de la qual es concedeix l'autorització. D'acord amb l'esmentada Llei, l'autorització ambiental –complementada per la declaració d'impacte ambiental i l'especificació de les mesures de control dels riscos inherents als accidents greus en els quals intervinguin substàncies peril·loeses, regulada a Catalunya pel Decret 174/2001, de 26 de juny, en aplicació a aquest territori del Reial decret 1254/1999, de 16 de juliol, que exigeixen les activitats compreses a l'Annex I, com és l'examinada– és resolta per l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya, –en aquest cas ho va ser pel Conseller de Medi Ambient i Habitatge en 30 de setembre de 2008 (folis 117 i 118 de l'expedient sobre llicència d'activitats del Sector d'Urbanisme núm. 00.2007.0114)–, amb la particularitat que, segons disposava l'article 13.1.c de la darrera Llei esmentada, al si de la tramitació dirigida pels òrgans mediambientals de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament ha d'emetre informe vinculant sobre els aspectes de la seva competència. Aquest informe es va emetre el 25 de juliol de 1998, segons consta en els folis 69 i 70 de l'esmentat expedient, previ examen del certificat de comptabilitat del projecte amb el plantejament urbanístic, informe

sobre sanitat i medi ambient, informe del Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament i de la Ponència ambiental de l'Ajuntament de Barcelona, i les observacions de l'Ajuntament es recullen a l'Annex a dita resolució del Conseller de Medi Ambient i Habitatge formulat per la Directora General de Qualitat Ambiental (foli 130 del mateix expedient). El Decret de la Generalitat de Catalunya 136/1999, de 18 de maig, desenvolupa els tràmits del procediment i reitera en el seu article 32.1 que l'informe de l'Ajuntament té caràcter vinculant. Encara que aparentment un informe no equival a una resolució o a l'atorgament d'una llicència, això no és així quan l'informe és vinculant, que és una de les tècniques per plasmar la coordinació de les administracions propugnada per l'article 18 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre. Un informe vinculant és una forma de codecisió.

Cinquè.- Si passem al tema de concessió de la llicència d'obres o, com pretén la recurrent, a la no-necessitat de la seva concessió per manca de competència de l'Ajuntament de Barcelona, pot ser convenient recórrer a l'art. 137 de la Constitució Espanyola, d'acord amb el qual "el Estado se organiza territorialmente en municipios, (...)", el que significa que cap espai del territori espanyol està fora del territori d'un municipi ni, lògicament, de les competències que li són atribuïdes per Llei. El fet que les instal·lacions examinades estiguin en territori de domini públic, administrat per l'Autoritat Portuària, no significa una exempció de competències municipals. L'apartat 3 de l'article 84 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, disposa que "Las licencias o autorizaciones otorgadas por otras administraciones públicas no eximen a sus titulares de obtener las correspondientes licencias de las entidades locales, respetándose en todo caso lo dispuesto en las correspondientes leyes sectoriales". En el mateix sentit, l'article 37.1.j de la Llei 27/1992, de ports de l'Estat i de la marina mercant, de 24 de novembre, atribueix a l'Autoritat Portuària la competència per "controlar en el ámbito portuario, el cumplimiento de la normativa que afecte a la admisión, manipulación y almacenamiento de mercancías peligrosas, al igual que los sistemas de seguridad y de protección ante acciones terroristas y antisociales, contra incendios y de prevención y control de emergencias en los términos establecidos por la normativa sobre protección civil, sin perjuicio de las competencias que correspondan a otros órganos de las administraciones públicas, así como colaborar con las administraciones competentes sobre protección civil, prevención y extinción de incendios, salvamento y lucha contra la contaminación". És a dir, tampoc les competències de l'Autoritat Portuària eliminen les competències d'altres administracions. Així ho demostren els apartats d i e del mateix article 37.1 esmentat, que sotmeten les competències de l'Autoritat Portuària sobre ordenació dels usos de la zona portuària i redacció dels plans especials d'ordenació a la planificació urbanística. I definitivament ho expressa la Sentència del Tribunal constitucional 77/1984, de 3 de juliol, el fonament jurídic 2 del qual estableix la següent doctrina: "La atribución de una competencia sobre un ámbito físico determinado no impide necesariamente que se ejerzan otras competencias en ese espacio como ya ha declarado este Tribunal (STC número 113/1983 FJ. 1.º). Esa concurrencia es posible cuando, recayendo sobre el mismo espacio físico, las competencias concurrentes tienen distinto objeto jurídico. Así, en el presente caso, la competencia exclusiva del Estado sobre puertos de interés general tiene por objeto la propia realidad del puerto y la actividad relativa al mismo, pero no cualquier tipo de actividad que afecte al

espacio físico que abarca un puerto. La competencia de ordenación del territorio y urbanismo (sin que interese ahora analizar la relación entre ambos conceptos) tiene por objeto la actividad consistente en la delimitación de los diversos usos a que pueda destinarse el suelo o espacio físico territorial.”

Sisè.- En les normes urbanístiques del pla general metropolità de Barcelona s'inclouen normes sobre usos i edificació en el Port de Barcelona. En desenvolupament d'aquestes, l'Ajuntament de Barcelona va aprovar el 6 de novembre de 2001 el pla especial d'ampliació del sector 8 del Port de Barcelona (Moll d'Inflamables), on s'ubiquen les instal·lacions objecte del recurs establert. Així, l'ordenació urbanística del Port de Barcelona queda integrada en la legislació municipal. Amb més motiu, l'apartat 1 de l'article 182 disposa que amb l'atorgament de la concessió demanial no n'hi ha prou perquè es puguin executar les instal·lacions, obres i usos permesos en el port, en l'entorn portuari i en la zona marítima terrestre i que serà necessària, a més de la concessió o l'autorització estatal, si fos procedent, la llicència municipal. La llicència d'obres majors fou concedida per l'Ajuntament el 15 de gener de 2009, segons consta al foli 137 de l'expedient del Sector d'Urbanisme i Infraestructures 03-2008LM06579.

Setè.- L'Ordenança fiscal municipal número 3.3 de l'exercici 2008, reguladora de la taxa per serveis urbanístics, estableix com a fet imposable no tan sols el control de les normes que estrictament es podrien qualificar d'urbanístiques, sinó també les mediambientals i d'activitat. El seu article 2.1 defineix el fet imposable com “a) L'activitat municipal, tant tècnica com administrativa, pel que fa a les corresponents llicències o autoritzacions, desenvolupada a fi de verificar si els actes de transformació o utilització del sòl o subsòl, d'edificació, construcció o enderrocament d'obres a què es refereixen l'article 179è del Text refós de la Llei d'urbanisme aprovat per Decret legislatiu 1/2005, de 26 de juliol i concordants, s'ajusten a la Llei esmentada, al planejament urbanístic, a les ordenances i la normativa ambiental aplicables, com també les sol·licituds de pròrroga de les esmentades llicències o autoritzacions. // b) L'activitat municipal, tant tècnica com administrativa, per a la concessió de les corresponents llicències o autoritzacions sobre els actes de prevenció i control per a l'exercici d'activitats, obertura d'establiments i execució i/o funcionament d'instal·lacions, derivada de l'aplicació de la Llei 3/1998 de la Generalitat de Catalunya, el Decret 136/1999, que la desplega, i l'Ordenança municipal d'activitats i intervenció integral de l'Administració ambiental de Barcelona o qualsevol de les altres exigides per la legislació estatal, autonòmica o local”.

Vuitè.- L'article 2.1 de l'Ordenança fiscal municipal número 2.1, reguladora de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres, delimita el seu fet imposable en la següent forma: “Constitueix el fet imposable la realització de qualsevol construcció, instal·lació o obra que exigeixi l'obtenció de la corresponent llicència d'obres o urbanística, s'hagi obtingut o no l'esmentada llicència, sempre que l'expedició correspongui a l'Ajuntament.” Atès que el concepte determinant del fet imposable no ha d'entendre's tan sols com una mera llicència d'obres, que s'ha concedit, sinó com una llicència urbanística, en la qual es comprenen també aspectes mediambientals, és obvi que l'Ajuntament de Barcelona ha exercit les competències que legalment té reconegudes i que no pot dir-se, sense ignorar la Llei, que la seva activitat és innecessària.

Novè.- Finalment al·lega la recurrent que la instal·lació de referència forma part del concepte d'ordenació territorial, que sostreu a la competència municipal l'a-

torgament de llicència d'obres en aquelles construccions o instal·lacions que mereixin tal concepte. Cal anticipar que no ens trobem davant d'una gran obra d'extens abast territorial, com podria ser la construcció d'un gasoducte o d'una autopista, casos en què la coordinació dels diferents municipis podria fer impossible la seva construcció si no s'atribuïssin competències excepcionals a una autoritat amb competències territorials superiors. Aquest no és el cas que ens ocupa, ja que no es discuteix altra cosa que la construcció de dues instal·lacions d'emmagatzematge en territori municipal de Barcelona, sense referència a cap altre territori i exercides en virtut de facultats reglades. La Sentència del Tribunal Suprem de 17 de juliol de 1987, en el seu segon fonament de dret, argumenta que la jurisprudència "(...) ha distinguido los conceptos de ordenación urbanística en sentido estricto y ordenación del territorio, incluyendo en este último supuesto aquellas 'grandes obras o construcciones de marcado interés público' que, siendo de la competencia estatal –art. 149.1.2.24 de la Constitución– por su gran trascendencia para la sociedad, no pueden quedar frustradas por la voluntad municipal, obras estas cuya relevancia excede de las previstas en el artículo 180.2 de la Ley del Suelo y para las que no resulta necesaria la licencia municipal". L'obra plantejada ni afecta a altres territoris ni queda frustrada per la voluntat municipal, la qual no ha exercit en aquest cas facultats discrecionals, com les que podrien derivar d'un nou plantejament urbanístic, sinó les que estrictament li corresponien en l'exercici reglat de les seves competències. En darrer terme, en un cas com l'examinat, si s'hagués produït una hipotètica negativa municipal, la solució no hauria estat recórrer a un procediment excepcional, sinó recórrer a la jurisdicció ordinària, en defensa de la legalitat.»

2.- Base imposable

A l'expedient 83/9, l'entitat recurrent va sol·licitar la pràctica de la taxació pericial contradictòria i el Consell Tributari va desestimar la petició dient textualment:

«En relació amb la taxació pericial contradictòria, l'article 57 de la Llei general Tributària es refereix a la determinació de la base imposable per comprovació de valors i, en aquest supòsit, no hi ha comprovació de valors, sinó estimació directa en un procediment d'inspecció. En aquest sentit, la sentència del Tribunal Superior de Justícia de València de 21 d'octubre de 2008, estableix (JUR/2009/134684) al segon fonament: "Hemos de señalar la corrección de la actuación inspectora, pues, existiendo una falta de regulación específica de los medios de comprobación de la base imponible del ICIO (art. 53.3) se acude a la estimación directa conforme al art. 50 y 51, que se establece con carácter general para la determinación de la base imponible." Es pot afirmar, doncs, que l'actuació inspectora va ser correcta i que no era procedent en cap cas admetre la sol·licitud de taxació pericial contradictòria. En aquest sentit es pronuncia també una altra sentència del mateix Tribunal Superior de Justícia de València de 21 de setembre de 2011 (JT\2011\1208), així com en la resolució del Tribunal Económico-administratiu Central de 8 d'octubre de 2008, fonament segon que determina: "La simple solicitud de práctica de tasación pericial contradictoria no supone sin más la aplicación del mismo, sino que ello se produce únicamente en los supuestos de comprobación de valores, circunstancia que no consta se haya producido en el

presente caso en el que la liquidación provisional impugnada se ha dictado en el marco de un procedimiento de verificación de datos, no resultando por ello de aplicación lo dispuesto en el citado artículo 135.1.”

Hem de concloure, en conseqüència, que la resolució denegatòria de la taxació pericial contradictòria s'ajusta a dret, per la qual cosa és procedent desestimar aquest motiu d'impugnació.»

En els expedients 77/11 i 182/11, es continuen debatent qüestions relatives a la inclusió o no d'elements en la base imposable. En general, diu el Consell que és d'aplicació el que resulta de la doctrina sustentada per «el Tribunal Suprem, en el fonament de dret primer de la seva Sentència de 5 d'octubre de 2004, recaiguda en el recurs de cassació per a la unificació de doctrina núm. 6112/1999 (RJ 2004/6547), fent ressò de les STS de 15 de febrer de 1995 (RJ 1995/1019) i de 3 de maig de 1996 (RJ 1996/3775), afirma que “(...) han de incluirse en la base aquellos elementos inseparables de la obra que figuren en el proyecto para el que se solicitó la licencia y, en consecuencia, la partida mencionada ha de ser tenida en cuenta para calcular el importe de la base imponible, por cuanto no tiene singularidad o identidad propia respecto de la construcción realizada, pues se incorpora a ella en su aspecto estático o estructural, formando parte consustancial no sólo, que también, del presupuesto de la obra y, fundamentalmente, de las propias condiciones precisas para el cumplimiento de la finalidad a que la misma se dirige”. Per la seva banda, en el fonament de dret quart, la mateixa sentència reitera que “(...) como ya se ha declarado, entre otras, en las sentencias de esta misma Sección y Sala de 15 de febrero de 1995 (RJ 1995/1019), de 14 de febrero de 2003 (RJ 2003/3088) y de 16 de diciembre de 2003 (RJ 2004/123) (...), es evidente que (...) lo esencial es que tales instalaciones, aparte de inseparables de la obra (de las viviendas, en su caso), figuren en el mismo proyecto de ejecución que sirvió de base para obtener la licencia de obras (como en este supuesto de hecho acontece), pues no puede reducirse la obra sometida al ICIO a la que integran las partidas de albañilería (cimentación, estructura, muros perimetrales, forjados, cubiertas, tabiquería, etc.), sino que alcanzan también a aquellas instalaciones, como las de electricidad, fontanería, saneamiento, calefacción, aire acondicionado centralizado, ascensores y cuantas normalmente discurren por conducciones empotradas y sirven, además, para proveer a la construcción de servicios esenciales para su habitabilidad o utilización”.

Dels fonaments de dret transcrits es desprèn l'existència d'una consolidada jurisprudència que, a l'objecte de determinar quines parts de l'obra hauran o no d'integrar-se a la base imposable de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres, acull no només el criteri de la “consustancialitat”, “estructuralitat” o “inseparabilitat” de l'obra de manera expressa, sinó també el “d'inherència al caràcter de l'obra”, que en el cas que ens ocupa, és de naturalesa residencial. En aquest sentit, la STS de 5 d'octubre de 2004 al·ludeix a “las condiciones precisas para el cumplimiento de la finalidad a que la misma (la construcción) se dirige y a la provisión de “servicios esenciales para su habitabilidad o utilización”.

En conseqüència, els únics criteris que permeten excloure un element o partida de la base imposable de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres són “la singularidad, identidad o separabilidad respecto de la construcción o instalación” i la “no inherencia al carácter o finalidad de la obra”. A això cal afegir;

tal com va posar de manifest el Consell Tributari en els expedients núm. 662/5 y 35/7, que la jurisprudència del Tribunal Suprem no ha sostingut mai que el requisit de subjecció a l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres consistent en l'exigència d'obtenció de la corresponent llicència d'obres o urbanística, s'estengués als elements singulars incorporats a l'obra, construcció o instal·lació de què es tractés, de manera que si el corresponent element, singularment considerat, no requereix l'obtenció de llicència d'obres o urbanística, això significaria que no hauria d'integrar-se en la base imposable.

En conseqüència, el Consell entra en l'aplicació de l'anteriorment exposat al cas concret del qual es tracta, dient textualment: "L'aplicació, al cas que ens ocupa, de les previsions que conté l'art. 102.1 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals de 2004 i dels criteris jurisprudencials als quals s'ha fet referència en el fonament de dret segon, ens porta a concloure que la pràctica totalitat de les partides, la deduïbilitat de les quals s'al·lega per l'entitat recurrent, han d'incloure's en la base imposable de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres meritat per les obres realitzades a la finca del carrer, núm., bé amb base que es tracta efectivament d'elements col·locats a l'obra encara que no estiguessin inclosos en el projecte ni en la llicència o bé d'acord amb els criteris de "consustancialitat, estructuralitat o inseparabilitat" de l'obra o d'"inherència al caràcter de l'obra" que, en aquest cas, como s'ha assenyalat més amunt, és de naturalesa residencial.

No obstant això, en el cas de les partides de subministrament i col·locació de balconeres de fusteria metàl·lica no executades per haver exigít l'Ajuntament que es conservessin les de fusta preexistents, és evident que no s'han d'incloure en la base imposable de l'impost perquè el fet que la seva col·locació no arribés a materialitzar-se determina que el seu import no es pot considerar com a formant part del "cost d'execució material" de l'obra.

Finalment, pel que fa a la partida relativa a la restauració d'una part dels frescos existents en el vestíbul de la finca del carrer, núm., s'ha d'assenyalar que, amb caràcter general, l'import de la restauració dels frescos forma part de la base imposable de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres, d'acord amb el criteri de la "consustancialitat, estructuralitat o inseparabilitat" de l'obra. I, en el cas que es planteja, aquesta conclusió no queda desvirtuada ja que, tal com es desprèn de la documentació que, en el seu dia, fou sol·licitada per aquest Consell al Districte de Ciutat Vella consistent en l'Informe de Patrimoni de l'Ajuntament de Barcelona de 20 de juny de 2006 i del duplicat de la notificació de la concessió de llicència d'obres major de 6 d'octubre de 2006 inclosos a l'expedient núm. 05-LM-..... (pàg. 89 i 90 de l'expedient), la restauració d'aquests frescos no va ser com a conseqüència d'una ordre d'execució dictada per l'Ajuntament, sinó d'una condició de concessió de la llicència d'obres.»

Sembla també interessant una resolució relativa a les instal·lacions d'un telefèric, quan el Consell Tributari diu que "s'ha de concloure que les instal·lacions del telefèric formen part integrant de l'obra en forma inseparable del projecte, tant pel que fa a l'autorització de construcció com al control de seguretat i, per tant, formen part de la base imposable de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres".

En els expedients 59/12 i 131/12, la Inspecció Municipal per procedir a la comprovació relativa a la determinació del cost real i efectiu de la construcció, instal·lació i obra, un

cop finalitzades les obres, acudeix a mètode d'estimació indirecta, a la qual s'oposen els recurrents. El Consell Tributari es manifesta favorable a la utilització del precitat mètode, dient:

«L'article 53 de la Llei general tributària estableix en el seu apartat 1r, lletra a que el mètode d'estimació indirecta s'aplicarà quan l'Administració tributària no pugui disposar de les dades necessàries per a la determinació completa de la base imposable com a conseqüència, entre d'altres, de la falta de presentació de declaracions o presentació de declaracions incompletes o inexactes. L'apartat 2n lletra c del mateix article estableix que: "Les bases o rendiments es determinaran mitjançant l'aplicació de qualsevol dels següents mitjans o de diversos d'aquests conjuntament: (...) valoració de les magnituds, índexs, mòduls o dades que concorrin en els respectius obligats tributaris, segons les dades o antecedents que es disposin de supòsits similars o equivalents."»

Tal com expressa la resolució de la Inspectora en cap de la Inspecció d'Hisenda Municipal impugnada i es constata dels antecedents incorporats a l'expedient, en el cas que ens ocupa, s'ha procedit a efectuar una estimació del cost real i efectiu tenint en compte els preus de referència d'altres obres regularitzades, mitjançant actes de conformitat, amb nivells d'actuació i tipologia edificatòries similars situades a la mateixa zona. L'informe complementari dels Serveis Tècnics sobre la determinació d'aquest cost mitjançant preus de referència d'altres obres regularitzades amb nivells d'actuació i tipologia edificatòries similars, a petició del subjecte passiu, li va ser remès el 23 de juny de 2010 (consta entregat el mateix dia i llegit el 25 de juny de 2010), sense que s'hagi formulat cap al·legació complementària a aquest, amb caràcter previ a la resolució dictada el 23 de juliol de 2010 per la Inspectora en cap de la Inspecció d'Hisenda Municipal.

El recurrent en el present recurs d'alçada tampoc manifesta cap disconformitat amb la valoració considerada per l'Ajuntament, relativa al cost final de les obres, per la qual cosa manca de fonament l'al·legació d'indefensió que formula.»

En conseqüència, el Consell proposa la desestimació del recurs interposat.

En els expedients 211/11 i 135/12 es planteja, com ja ha esdevingut en anteriors exercicis, la qüestió d'una pretesa deducció per benefici industrial y despeses generals del contractista. És molt interessant recollir la doctrina ja anteriorment establerta pel Consell, que, en el nostre supòsit de l'expedient 135/12, diu textualment:

«Al respecte resulta especialment aclaridora i aplicable al cas la doctrina fixada pel Consell Tributari de Barcelona (exp. 596/3), que pel seu interès es transcriu literalment: "(...) Primer.- Respecte a l'exclusió del benefici industrial del contractista, s'ha de dir abans de tot que aquest és un concepte que no coincideix exactament amb el de benefici empresarial. El concepte de benefici industrial deriva de l'article 68 del Reglament general de contractació, dins de la secció 1a del capítol II del títol II, relativa als avantprojectes i projectes d'obres, en el qual es preveu: "Es denominarà pressupost d'execució material el resultat obtingut per la suma del productes del número de cada unitat d'obra pel seu preu unitari i de les partides alçades. El pressupost d'execució per contracte s'obtindrà incrementant el d'execució material en les despeses generals d'estructures que incideixen sobre el contracte, xifrats en els següents percentatges: a) Del 16 al 20 per 100 (...) en con-

cepte de despeses generals (...); b) El 6 per 100, en concepte de benefici industrial del contractista'."

Segon.- El Tribunal Suprem distingeix expressament entre les obres de caràcter públic i les de caràcter privat, com pot comprovar-se, entre altres, en les sentències de 24 de maig de 1999, 14 de maig de 1997 i 2 i 29 d'abril de 1996. En les obres de caràcter públic ha exclòs la partida de benefici industrial que corresponia a la definició de l'article 68 del Reglament general de contractació. En les de caràcter privat, el Tribunal Suprem s'ha negat al fet que s'incorporés a la despesa d'execució cap quantitat en concepte de benefici industrial com pretenien alguns ajuntaments. Com diu la Sentència de 14 de maig de 1997, "... tractant-se d'obres el propietari de les quals és un particular, hem declarat en sentències de 2 i 29 d'abril de 1996 que ha d'atenir-se al pressupost presentat en sol·licitar la llicència, ja que no hi ha cap dada que permeti suposar que el mateix no correspongui al que realment serà executat, ni existeix cap raó que justifiqui que aquell sigui incrementat en un determinat percentatge en funció d'uns criteris que (...) només tenen explicació quan es tracta d'obres públiques".

Tercer.- És clar, doncs, que el mateix argument que serveix per a no incrementar la base amb el benefici industrial en les obres particulars per falta d'imposició o de definició legal d'un percentatge, ha de servir per a no reduir l'import de les factures que representen la despesa d'execució, ja que en aquestes no s'especifica quin és el benefici de cada contractista ni si s'actua amb pèrdua. No hi ha cap regla legal que determini que una factura girada entre particulars contingui un determinat benefici. Per tant, no s'ajusta a dret fer cap deducció que no estigui justificada, i en cap cas és admissible que s'apliqui un percentatge negociat.

Quart.- Com abans s'ha exposat i justificat amb la doctrina jurisprudencial citada, no es pot equiparar conceptualment el benefici industrial i el benefici empresarial. El benefici industrial resulta de la preparació dels projectes d'obra per òrgans administratius en relació amb contractes administratius. El benefici del contractista que concerta una obra privada forma part del seu dret a la intimitat, i encara que es doni el cas que ho manifesti voluntàriament davant l'Administració municipal, aquesta no tindria competència per comprovar-ho perquè no forma part de les competències municipals examinar la comptabilitat de les empreses privades, ja que no hi ha cap norma que ho permeti de manera expressa. Això mateix determina per argumentació de l'absurd que no es pugui presentar davant l'Administració municipal la comptabilitat dels contractistes o subcontractistes d'una obra privada amb l'única finalitat d'esbrinar si tenen o no beneficis en els seus contractes i quin és el seu import.

Cinquè.- El mateix raonament pot utilitzar-se en el cas de les despeses generals del contractista, que sense cap mena de dubte han estat considerats dins dels pressupostos i certificacions d'obra com a part integrant dels preus oferts i certificats, els quals formen part indissoluble de la despesa de l'obra. En aquestes certificacions d'obra, que han servit per determinar la base imposable, no figuren desglossats ni el benefici industrial ni les despeses generals, ja que, tal com s'ha dit anteriorment, aquests conceptes només són utilitzables en els contractes de les administracions públiques (...)"

Tercer.- Manca d'aplicació de les sentències a què addueix la recurrent.

Respecte de la sentència esmentada per l'entitat recurrent núm. 192/2010, de 4 de febrer de la secció 9a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, cal reafirmar l'argument ja exposat, el fons de l'as-

sumpte que resolvia la resolució judicial esmentada se circumscrivia a una obra de naturalesa pública, no d'una privada com en el present cas, per a la qual cosa no és oposable.

I respecte de l'altra sentència que esmenta la recurrent en el seu escrit –núm. 1227/2011, de 14 de juliol de la secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la comunitat madrilenya–, cal dir que tampoc és oposable a aquest cas, ja que en l'esmentada sentència no s'està discutint el benefici empresarial acreditat en el desglossament de les factures del contractista, sinó que aquella administració va considerar extemporània l'aportació de dites factures desglossades, perquè es van realitzar en un moment diferent a l'inici de les actuacions inspectores.»

En conseqüència, la proposta del Consell, al no acreditar el recurrents els dos conceptes a excloure de la base imposable, el benefici fiscal i les despeses generals, va ser de desestimar el recurs i confirmar la liquidació impugnada.

3.- Exempcions

A l'expedient 191/11, es planteja la qüestió de l'exempció d'una entitat religiosa en l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres, per obres de reforma consistents en la remodelació d'un gimnàs d'un col·legi de per ubicar-hi l'Escola d'Educació Infantil, a l'empara de l'Acord sobre Assumptes Econòmics signat entre l'Estat espanyol i la Santa Seu.

«Cal assenyalar que l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre Assumptes Econòmics, de 3 de gener de 1979, en els seus articles III, IV i V, recull un conjunt de supòsits de no-subjecció i exempcions tributàries aplicables a l'Església catòlica. D'acord amb la lletra b de l'apartat 1 de l'article IV de l'Acord sobre Assumptes Econòmics, la Santa Seu, la Conferència Episcopal, les diòcesis, les parròquies i altres circumscripcions territorials, les ordres i congregacions religioses i els instituts de vida consagrada i les seves províncies i les seves cases, tindran dret a l'«exención total y permanente de los impuestos reales o de producto sobre la renta y sobre el patrimonio.»

L'article VI de l'Acord sobre Assumptes Econòmics assenyala que la Santa Seu i el Govern espanyol procediran de comú acord en la resolució dels dubtes o dificultats que poguessin sorgir en la interpretació o aplicació de qualsevol clàusula de l'Acord inspirant-se en els principis que l'informen. Així mateix, el protocol addicional de l'Acord sobre Assumptes Econòmics preveu que ambdues parts, de comú acord, assenyalin els conceptes tributaris vigents en què es concreten les exempcions, els conceptes de no-subjecció enumerats en els seus articles III a V i que, en cas de modificació substancial de l'ordenament jurídic espanyol, es concretin els beneficis fiscals aplicables, de conformitat amb els principis de l'Acord.

L'aplicació de l'article IV de l'Acord sobre Assumptes Econòmics ha suscitat dubtes en relació amb l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres, tribut local creat amb posterioritat a la signatura del referit Acord, en relació amb la inclusió o no d'aquest en els impostos reals o de producte.

En aquest sentit, l'Ordre del Ministeri d'Hisenda de 5-6-2001 va interpretar que l'exempció prevista a la lletra b de l'apartat 1 de l'art. IV de l'Acord era aplicable a

l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres, ja que les sentències del Tribunal Suprem de 17-5-1999, de 19 i 31-3-2001, aquesta última en recurs de cassació en interès de llei, i de 3-10-2003, reconeixen el caràcter real del referit impost sobre construccions, i alhora va determinar que la santa Seu, la Conferència Episcopal, les diòcesis, les parròquies i altres circumscripcions territorials, les ordres i congregacions religioses i els instituts de vida consagrada i les seves províncies i les seves cases, gaudeixen d'exempció total i permanent en l'impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres.

No obstant això, l'Ordre EHA/2814/2009, de 15 d'octubre, modifica l'apartat segon de l'Ordre de 5-6-2001, en el sentit d'aclarir en quins supòsits es troba inclòs l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres, en la lletra b de l'apartat 1 de l'art. IV, de l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre Assumptes Econòmics, de 3-1-1979, el qual resta redactat en els termes següents:

“Segundo.- La Santa Sede, la Conferencia Episcopal, la Diócesis, las parroquias y otras circunscripciones territoriales, las órdenes y las congregaciones religiosas y los institutos de vida consagrada y sus provincias y sus casas, disfrutan de exención total y permanente en el Impuesto sobre Construcciones, Instalaciones y Obras para todos aquellos inmuebles que estén exentos de la Contribución Territorial Urbana (actualmente, impuesto sobre Bienes Inmuebles).”

Així, l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre Assumptes Econòmics, de 3-1-1979, en el seu art. IV, apartat 1.a., determina l'exempció total i permanent de la contribució territorial urbana (actualment impost sobre béns immobles) pels immobles següents:

- “1. Los templos y capillas destinados al culto, y asimismo, sus dependencias o edificios y locales anejos destinados a la actividad pastoral.*
- 2. La residencia de los obispos, de los canónigos y de los sacerdotes con cura de almas.*
- 3. Los locales destinados a oficinas, la Curia Diocesana y a oficinas parroquiales.*
- 4. Los seminarios destinados a la formación del clero diocesano y religioso y las universidades eclesiásticas en tanto en cuanto impartan enseñanzas propias de disciplinas eclesiásticas.*
- 5. Los edificios destinados primordialmente a casas o conventos de las órdenes, congregaciones religiosas e institutos de vida consagrada.”*

És important remarcar que l'Ordre EHA/2814/2009, de 15 d'octubre, del Ministeri d'Hisenda, no estableix un marc legal nou respecte a l'exempció de l'ICIO, entre altres motius, perquè una Ordre ministerial no pot establir exempcions i beneficis fiscals de caràcter tributari, sinó que la referida Ordre modifica l'Ordre de 5 de juny de 2001 que va interpretar la lletra b de l'apartat 1 de l'article IV de l'Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu sobre Assumptes Econòmics, de 3 de gener de 1979, amb la finalitat d'aclarir que l'àmbit material de l'exempció de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres es refereix a tots aquells immobles que també estiguin exempts de l'impost sobre béns immobles, de conformitat amb el que preveu l'article IV, apartat 1.a. del mateix Acord.

Per tant, l'àmbit material d'aplicació del benefici fiscal que ens ocupa, ve determinat pel mateix Acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu, i les Ordres ministerials de 5 de juny de 2001 i 15 d'octubre de 2009, dictades per la voluntat concordada expressada en la Comissió Tècnica Església Catòlica i Estat per a

Assumptes Econòmics, a l'empara de l'article VI de l'Acord, tenen una funció merament interpretadora del contingut de l'Acord.»

39

En mèrits de la interpretació que s'ha exposat de la normativa d'aplicació, el Consell Tributari va proposar la desestimació de la sol·licitud d'exempció en qüestió.

Ordenança fiscal núm. 3.3. Taxes per serveis urbanístics

1.- Fet imposable

A l'expedient 383/10, amb motiu d'una petició de devolució per ingressos indeguts, es va plantejar la qüestió de la taxa a aplicar en les concessions de pròrroga de la llicència d'obres majors, quan es tracta de petició en què el recurrent pretén ajornament parcial, únicament per a la part d'obres pendents d'execució en el moment de la pròrroga, sense estendre's a la totalitat de les obres a les quals es referia la llicència inicial.

El Consell Tributari, en la seva proposta corresponent, acorda desestimar el recurs interposat adoptant la següent doctrina:

«Com a conseqüència, cal dir que la pròrroga que es concedeix pel Regidor del Districte de Sant Martí és per l'acabament de les obres objecte de la llicència inicial prorrogada. És a dir, que no es tracta d'una llicència de pròrroga parcial, com al·lega la recurrent, sinó d'una autorització de pròrroga per a realitzar les obres pendents d'executar de la llicència inicial concedida a través de l'expedient número ..., fora del termini fixat en la dita llicència inicial. És a dir, que només hi ha una llicència, la precitada inicial, i per això coincideix el número d'expedient en l'autorització de la seva pròrroga, el I així resulta també de la regulació de les pròrrogues per a les llicències urbanístiques segons el Text refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya, aprovat pel Decret legislatiu 1/2005, de 26 de juliol (vigent en el moment de la pròrroga), en l'article 181.4 (norma aplicable per remissió dels articles 27.2 i 40.6 de l'Ordenança municipal reguladora dels procediments d'intervenció municipal en les obres), quan diu: "Les persones titulars d'una llicència urbanística tenen dret a obtenir una pròrroga tant del termini de començament com del termini de finalització de les obres ..." I en tal sentit ha d'interpretar-se la regulació continguda en l'apartat 1.5 de l'epígraf I de les tarifes establertes en l'annex de l'Ordenança fiscal núm. 3.3, reguladora de les taxes per serveis urbanístics, per a 2007, quan diu que "les taxes per la pròrroga de llicències d'obres majors s'obtenen mitjançant el producte de la superfície de l'obra en m² pel mòdul d'1,11 euros per m²"; és a dir, aplicant el mòdul esmentat a la superfície de les obres objecte de la llicència inicial prorrogada, l'única existent, i no a la parcial, corresponent solament a les obres pendents d'execució, com pretén la societat recurrent.»

2.- Altres qüestions

A l'expedient 9/12, es va sol·licitar per l'entitat recurrent la no-meritació de la taxa en qüestió per caducitat del procediment, d'acord amb l'article 7.3.b de l'Ordenança fiscal núm. 3.3. reguladora de les taxes per serveis urbanístics, vigent per a l'exercici 2007, amb motiu d'instar la corresponent devolució al respecte.

El Consell Tributari diu textualment que "conforme estableix aquest precepte, la taxa no es merita per caducitat del procediment, supòsit de fet que recull la norma i que concorre en la primera sol·licitud de llicència l'expedient del qual va ser objecte de declaració de caducitat per l'Ajuntament. En conseqüència, no meritada la taxa, és procedent la devolució de l'ingrés efectuat".

En conseqüència, el Consell acorda estimar el recurs i anul·lar la resolució impugnada que va desestimar la petició de la corresponent devolució d'ingressos indeguts.

Ordenança fiscal núm. 3.10.

Taxes per la utilització privativa del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis

41

A l'expedient 337/10 s'impugna un requeriment d'informació per a l'embargament, dictat en el marc del procediment de constrenyiment derivat de la falta de pagament en període voluntari de liquidacions girades a la mercantil recurrent pel concepte de taxa per la utilització privativa del domini públic municipal, exercicis 2002 i 2003. Com que l'acte impugnat és un acte de tràmit, aquesta sola circumstància determina la inadmissibilitat del recurs interposat contra aquest.

Amb més motiu, es constata que tampoc es donen, en el cas plantejat, cap dels motius d'oposició a la via de constrenyiment previstos a l'article 167.3 de la Llei general tributària.

A l'expedient 127/11, la interessada presenta escrit en el qual manifestava que va rebre una notificació per al pagament per taxes de la via pública en què no es concretava de quin acte es tractava, i sol·licitava la seva anul·lació basant-se en el fet que mai va rebre la llicència d'ocupació ni va establir una terrassa en el lloc de referència, així com que s'havia donat de baixa en el negoci, segons va acreditar posteriorment mitjançant escrit al qual acompanyava un document acreditatiu de la baixa en el règim especial de treballadors per compte propi o autònoms.

De l'estudi de l'expedient es desprenia que no constava la notificació de la llicència d'ocupació de la via pública ni de la liquidació de la taxa per tal concepte o del requeriment d'informació per a l'embargament. Tampoc estava acreditat que es dictés providència de constrenyiment, ni per tant, que aquesta fos notificada, i es va constatar, a més, que anteriorment fins i tot a l'entrada en aquest Consell de l'expedient administratiu havien transcorregut més de quatre anys des que es va interposar el recurs.

A la vista del que s'ha exposat el Consell va entendre que era procedent que, en l'aplicació de l'article 69.2 de la Llei 58/2007, de 17 de desembre, general tributària, i sense endinsar-se en l'examen de les qüestions plantejades en el recurs, declarar d'ofici la prescripció tant del dret de l'Administració a exigir el pagament del deute tributari liquidat com del dret a determinar l'esmentat deute mitjançant una nova liquidació.

En data 31 de gener de 2008 (exp. 172/11), l'Institut Català del Sòl va presentar en el districte d'Horta-Guinardó una sol·licitud de llicència de qual per a la construcció de l'edifici situat al carrer de l'Encarnació, 181-189. Posteriorment, en data 16 de febrer de 2009, van presentar un nou escrit en el qual van manifestar haver acabat la construcció de l'immoble, i sol·licitaven l'exempció del pagament de la taxa en aplicació de l'article 8 del Conveni subscrit amb l'Ajuntament, que estableix: "L'Ajuntament de Barcelona assumirà el pagament de tots els impostos o taxes que puguin gravar la transmissió dels solars a l'Institut Català del Sòl, la construcció de les edificacions, l'obtenció de les llicències, l'exercici d'activitats, així com qualsevol altre tribut local que pogués generar-se fins a la plena disponibilitat dels habitatges per part dels usuaris, i no s'exigirà a l'Institut Català del Sòl cap garantia especial per la reposició dels elements urbanístics que poguessin resultar afectats per la construcció dels habitatges."

Si bé el recurs no es va admetre perquè havia estat interposat fora de termini, el que és rellevant als efectes que ens ocupen no és aquesta inadmissió, sinó la doctrina que conté aquest informe, en el qual amb més motiu el Consell sosté que el Conveni es refe-

ria a tributs i garanties directament relacionats amb la construcció de l'edifici i exclusivament a aquests, sense que es pugui estendre a altres càrregues o obligacions de futur diferents a les relacionades directament amb la construcció, i concloent que tant la taxa com el dipòsit recorreguts no formen part de les obligacions pactades en el conveni, i que, per tant, l'Ajuntament no havia adquirit cap obligació respecte als mateixos que hagi de complir.

El Consell Tributari reunit en sessió de 13 de juny de 2012 es va pronunciar sobre el recurs interposat per una parròquia contra providència de constrenyiment per la utilització privativa del domini públic mitjançant gual, l'any 2010 (exp. 185/11). Al·legava que el gual s'havia construït feia més de 15 anys, per la qual cosa no era procedent exigir el pagament d'un dipòsit i que l'església és un centre de culte, i per tant exempta del pagament de les taxes, en aplicació de l'acord entre l'Estat espanyol i la Santa Seu de 3 de gener de 1979, quan estableix l'exempció total de les contribucions especials i la taxa d'equivalència als temples i capelles destinats al culte i a les seves dependències o edificis o locals annexos dedicats a l'activitat pastoral, afegint-hi que es tracta, en tot cas, d'una entitat sense finalitats lucratives.

Encara que el recurs es dirigeix contra una providència de constrenyiment i les liquidacions no van ser recorregudes, el Consell va entrar en el fons de l'assumpte ja que la doctrina i la jurisprudència admeten que es puguin plantejar contra la providència de constrenyiment altres motius d'oposició diferents dels expressament esmentats a l'article 138 de la Llei general tributària (avui, 167.3), sempre que es tracti de motius que posin de manifest l'extinció de l'obligació tributària, la invalidesa de la liquidació practicada i, en general, nul·litats de ple dret.

En conseqüència, el Consell va establir el següent:

«Tercer.- En conseqüència, és procedent que ens endinsem en l'examen dels motius al·legats per la recurrent, per verificar si comporten la nul·litat de ple dret o una invalidesa de singular transcendència de les liquidacions de què es tracta. Però, no sense deixar abans constància del fet que tals liquidacions no es refereixen a una taxa per l'atorgament de llicència d'obres, sinó que parteixen del supòsit de fet de la utilització privativa del domini públic municipal, segons el que preveu l'art. 57 del Text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i a l'art. 2n de l'Ordenança fiscal 3.10, taxa que es merita en el moment en què s'inicia la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, encara que no s'hagi sol·licitat o obtingut la corresponent llicència, segons prescriu l'art. 6.1 de dita Ordenança fiscal, i l'atorgament de la qual comporta el corresponent dipòsit previ, en garantia del compliment pel subjecte passiu de la responsabilitat eventualment derivada de la destrucció o deteriorament del domini públic local, que comportaria l'obligació del reintegrament del cost total de les respectives despeses de reconstrucció o reparació, i que és independent del pagament de la taxa que correspongui, com prescriu l'art. 10.1 de dita Ordenança fiscal. En conseqüència, cap de les dues liquidacions practicades tenen el seu origen en les obres de construcció del gual, qualsevol que fos el moment en què es realitzessin.

Quart.- En virtut del que s'acaba d'exposar, cal rebutjar l'al·legació de la recurrent, en el sentit que el gual es va construir fa més de 15 anys, per la qual cosa no és procedent exigir avui el pagament de l'obra realitzada a l'efecte, perquè, com

ja s'ha indicat, no ens trobem davant de la taxa acreditada per l'atorgament d'una llicència d'obres, sinó davant sengles liquidacions, relatives a la taxa per la utilització del domini públic municipal i al dipòsit que obligatòriament haurà de constituir l'usuari d'aquest domini. Des d'un altre punt de vista, l'al·legació esmentada en primer lloc, podria, fins i tot, tornar-se en contra de qui la sosté, atès que si es reconeix que des de la data que s'invoca es venia produint la utilització privativa o especial del domini públic, en base el que preveu l'art. 6.1 de l'Ordenança fiscal 3.10, cabria, si no ho impedís el principi que prohibeix que el resultat d'un recurs col·loqui al recurrent en una situació jurídica pitjor que aquella en què es trobava en recórrer, que l'Administració procedís a liquidar la taxa corresponent a aquells exercicis que no es veiessin afectats per la prescripció del dret a practicar la liquidació. I, en segon lloc, elimina els dubtes que pogués generar la circumstància del fet que el període que comprèn la liquidació de la taxa s'iniciï el dia 1 de gener de 2010, tot i que la notificació de la llicència i de les liquidacions es va produir el 27 d'abril de 2010; ja que el decisiu perquè la taxa es meriti, segons l'art. 6.1 de l'Ordenança fiscal 3.10, és la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic i no la concessió de la llicència. I tal utilització, segons admet la recurrent, es produïa ja en l'esmentada data.

Cinquè.- També s'ha de rebutjar la invocació que es fa del supòsit de no subjecció a l'art. 3.d de l'Ordenança fiscal 3.10 per a les ocupacions subjectes a les taxes regulades a l'Ordenança sobre serveis culturals, ja que ni s'al·lega, ni molt menys s'acredita, que la parròquia recurrent estigués subjecta al pagament de dita taxa.

Sisè.- No pot prosperar, tampoc, la invocació de l'exempció total de les contribucions especials i la taxa d'equivalència que es reconeix per als temples i capelles destinats al culte i a les seves dependències o edificis locals annexos destinats a l'activitat cultural en el Conveni entre l'Estat espanyol i la Santa Seu de 3 de gener de 1979, en no trobar-nos en aquest cas davant de cap d'aquestes dos figures impositives.

Setè.- Finalment, ha de ser rebutjada la referència a l'exempció que reconeix l'art. 5.b de l'Ordenança fiscal 3.10 a "les entitats benèfiques pels aprofitaments directament relacionats amb els seus fins benèfics". Perquè per considerar a la recurrent com una entitat benèfica no és suficient la mera invocació del paràgraf 2 del Cànon 1254 CIC, en virtut del qual "els fins propis –de l'Església catòlica– són principalment els següents: sosteniment del culte diví, sustentar honestament el clergat i altres ministres, i fer les obres d'apostolat sagrat i de caritat, sobretot amb els necessitats". Màxim quan l'art. 14 LGT prohibeix estendre més enllà dels seus estrictes termes, mitjançant una aplicació analògica, l'àmbit de les exempcions i altres beneficis i incentius fiscals.

A l'expedient 4/12 un contribuent va interposar recurs de reposició contra la providència de constrenyiment. La qüestió que plantejava era que la taxa (licència d'ocupació de la via pública per "vetllador") corresponent a l'any 2011 ja no li corresponia pagar-la a ell, sinó a una altra persona, a qui en document privat de data 26 de novembre de 2010 va vendre, traspassar i cedir l'activitat de "restauració mixta C-3" emparada en la llicència d'activitat que el reclamant havia ostentat. Aquest Consell Tributari va estimar el recurs per considerar que l'Ordenança fiscal 3.10, en el seu article 4.1, estableix que tenen la condició de subjecte passiu: "Les persones físiques o jurídiques, (...) que gaudeixin, utilitzin o aprofitin especialment o privativament el domini públic municipal, en benefici propi...". És evident que el recurrent, a partir del 26 de novembre de 2010, va

deixar de ser titular de la llicència d'activitat i en aquesta data també va deixar de ser titular de la llicència d'ocupació del domini públic municipal (vetllador), per la qual cosa, a partir de l'1 de gener de 2011, ja no era subjecte passiu de la taxa i no podia ser inclòs en el padró de l'any 2011 relatiu a la taxa impugnada.

L'expedient 23/12 es refereix a un recurs interposat per una mercantil, que va sol·licitar llicència d'ocupació del domini públic municipal en 2002 per a la instal·lació d'un vetllador –terrassa– com a activitat annexa a la de restaurant. En data 8 de maig de 2003 va tornar a sol·licitar la mateixa llicència, la qual no es va atorgar perquè s'entenia prorrogada la concedida en el 2002, i la taxa va passar a exigir-se per padró a partir de l'exercici 2003 havent d'entendre's que seguien regint les mateixes condicions. Amb relació a l'exercici 2010, el padró va ser publicat, en els termes previstos a l'article 103.2 de la Llei general tributària i 76.3 de l'Ordenança fiscal general, al BOP de data 15 de febrer de 2010, entenent-se notificada la quota. La mercantil no tenia domiciliat el pagament del rebut, fet pel qual havia de recollir a l'oficina del districte el corresponent document de pagament, o fer-lo amb el que l'hagués enviat l'Institut Municipal d'Hisenda. L'empresa no va pagar dintre del termini voluntari el rebut de l'exercici 2010, motiu pel qual en data 30 de juny de 2010 li va ser notificada providència de constrenyiment contra la qual interposa recurs, en què posa de manifest que no ha pogut utilitzar la terrassa o vetllador, ja que la comunitat de propietaris de la finca estava procedint a la rehabilitació de la façana de l'edifici des del dia 3 de febrer de 2010 fins al 3 d'agost de 2010, per la qual cosa no havia pogut fer ús de la llicència. Així mateix, manifesta que tampoc va poder fer ús de la llicència durant la resta del mes d'agost perquè tenia tancada l'activitat per vacances. En conseqüència, només li correspondria tributar pel període de l'1 de setembre al 31 de desembre de 2010. Com a prova aporta el certificat de l'empresa de bastides. Consultada la base de dades municipal de llicències d'obres, consta que el districte va concedir la pertinent llicència d'obres menors. Mentrestant, el rebut de l'exercici 2010 va ser pagat en via de constrenyiment. Aquest Consell va proposar estimar parcialment el recurs, declarar el dret de la recurrent a satisfer només la taxa meritada entre el 4 d'agost i el 31 d'octubre de 2010, anul·lar la providència de constrenyiment i la liquidació girada, practicar una nova liquidació per les dates referides i acordar la devolució de l'excés en la liquidació i interessos del constrenyiment.

Ordenança fiscal núm. 3.16. Taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal, a favor d'empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil

Durant l'exercici 2012 el Consell Tributari ha resolt 10 expedients relatius a aquesta taxa. Les qüestions plantejades i les corresponents respostes han estat idèntiques als supòsits tractats en exercicis anteriors, de manera que ens remetem a les respectives memòries d'aquests exercicis.

En tot cas cal recordar que la doctrina del Consell Tributari, amb coherència amb les disposicions de les ordenances reguladores d'aquesta taxa, i amb la jurisprudència del TSJ de Catalunya i del Tribunal Suprem, ha estat considerar sempre subjectes a la taxa les empreses explotadores de serveis de telefonia mòbil, tant si eren titulars de les xarxes de comunicació necessàries com si no ho eren, i, atesa l'exclusió expressa d'aquestes empreses del règim de quantificació de la taxa previst a l'article 24.1.c del Text refós de la Llei reguladora d'hisendes locals (en endavant TRLRHL), fixar la quota de conformitat amb el sistema de càlcul establert en les ordenances corresponents a l'empara de la lletra a de l'article 24.1 del TRLRHL citat.

Tots els expedients examinats van precedir a la sentència de 12 de juliol de 2012, de la Sala Quarta del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, la qual, com és sabut, resolgué acumuladament tres peticions idèntiques de decisió prejudicial, formulades pel Tribunal Suprem espanyol, relatives a la interpretació de l'article 13 de la Directiva 2002/20/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 7 de març de 2002, sobre autorització de xarxes i serveis de comunicacions electròniques (en endavant Directiva d'Autorització) i al seu eventual efecte directe.

El text oficial de l'article 13 de la Directiva d'Autorització disposa:

«Los Estados miembros podrán permitir a la autoridad pertinente la imposición de cánones por los derechos de uso de radiofrecuencias, números o derechos de instalación de recursos en una propiedad pública o privada, o por encima o por debajo de la misma, que reflejen la necesidad de garantizar el uso óptimo de estos recursos. Los Estados miembros garantizarán que estos cánones no sean discriminatorios, sean transparentes, estén justificados objetivamente, sean proporcionados al fin previsto y tengan en cuenta los objetivos del artículo 8 de la Directiva 2002/21 (Directiva marco).»

I al respecte, la part dispositiva de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea abans indicada ha establert:

“1) El artículo 13 de la Directiva 2002/20/CE del Parlamento Europeo y del Consejo, de 7 de marzo de 2002, relativa a la autorización de redes y servicios de comunicaciones electrónicas (Directiva de Autorización), debe interpretarse en el sentido de que se opone a la aplicación de un canon por derechos de instalación de recursos en una propiedad pública o privada, o por encima o por debajo de la misma, a los operadores que, sin ser propietarios de dichos recursos, los utilizan para prestar servicios de telefonía móvil.

2) El artículo 13 de la Directiva 2002/20 tiene efecto directo, de suerte que confiere a los particulares el derecho a invocarlo directamente ante los órganos jurisdiccionales nacionales para oponerse a la aplicación de una resolución de los poderes públicos incompatible con dicho artículo.”

És clar, doncs, que aquesta sentència obliga a modificar per als exercicis futurs l'ordenança corresponent a aquesta taxa i, per tant, també el criteri d'aquest Consell.

Preus públics per la prestació del servei de recollida de residus comercials

Han estat diversos els expedients informats en recursos contra liquidacions d'aquest preu públic, en els quals s'han de ressenyar les següents qüestions tractades:

1.- Cessament en l'exercici de l'activitat

A la proposta relativa a l'expedient 141/12, el Consell, amb la documentació aportada per la recurrent, estima suficientment provat el cessament de l'activitat abans que l'empresa es donés de baixa al cens de l'Agència Estatal d'Administració Tributària corresponent a l'impost sobre activitats econòmiques. Per tant, si no es van generar residus no és procedent pagar cap contraprestació, ja que no es va produir cap prestació del servei.

2.- Conveni marc de cooperació entre el Departament de Benestar Social i l'Ajuntament de Barcelona

En l'expedient 25/12, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials (ICASS) impugna les liquidacions de diversos exercicis, pel concepte del preu públic per la recollida de residus, al·legant que no li correspon el pagament en virtut del que es va pactar en l'annex 10, punt 5, del Conveni Marc de Cooperació entre el Departament de Benestar Social i l'Ajuntament de Barcelona, signat el dia 15 de setembre de 1999, que diu: "L'Ajuntament de Barcelona subvencionarà de la forma que acordin els departaments econòmics d'ambdues institucions l'import de les despeses derivades de les llicències d'obres i activitats, així com la de qualsevol altra taxa derivada de la construcció, posada en funcionament i activitat dels centres o que gravi la propietat, inclòs l'impost sobre béns immobles."

El Consell proposa que sigui desestimat, ja que la qüestió essencial no rau a determinar si l'obligació de l'Ajuntament d'atorgar una subvenció acordada en el Conveni té naturalesa d'exempció o benefici fiscal, atès que l'incompliment d'aquella obligació no pot ser considerat com a causa de nul·litat de liquidacions d'ingressos de dret públic, sinó com una obligació d'altra naturalesa que l'ICASS no pot exigir a l'Ajuntament en via tributària.

3.- Domiciliació dels pagaments en compte bancari

Es desestima el recurs que ha estat presentat contra dues liquidacions del preu públic, al·legant que té domiciliats els pagaments en compte bancari i, per tant no es poden posar per a cobrament de forma personal (exp. 27/12), perquè es tracta d'una activitat considerada com gran productor de residus, i d'acord amb el que disposa l'article 5.1 de la normativa d'aquest preu públic de l'any 2008, les liquidacions corresponents a aquest tipus de productor no poden ser domiciliades, atès el seu caràcter variable.

A l'expedient 29/12, la Diputació de Barcelona dedueix recurs contra una liquidació d'aquest preu públic al·legant bàsicament que, segons l'article 3 de la regulació de preus públics pels serveis de recollida de residus comercials i industrials assimilables a municipals, són obligats al pagament de l'esmentat preu públic els titulars de les activitats generadores d'aquests i que en el recinte de l'Escola Industrial els espais són ocupats per diferents estadants, que són titulars de les activitats generadores dels residus.

El Consell Tributari estima el recurs, segons l'article 43 del Text refós de la Llei d'hisendes locals, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, "Estarán obligados al pago de los precios públicos quienes se benefician de los servicios o actividades por los que deban satisfacerse aquellos"; la titularitat de l'activitat determina, doncs, l'obligació de pagament i, en conseqüència, la condició de subjecte passiu. I en l'espai de l'Escola Industrial es desenvolupen diferents activitats, algunes de les quals tenen com a titular la Diputació de Barcelona, però d'altres són exercides per altres ens públics i privats amb personalitat jurídica diferenciada de la Diputació, per la qual cosa no és procedent que aquesta es faci càrrec de contraprestacions per serveis prestats a tercers.

5.- L'activitat professional no genera residus

Els expedients 37/12, 68/12, i 94/12 tracten d'autònoms que argumenten que realitzen tot el seu treball per ordinador, per la qual cosa no generen residus.

Com en molts casos anteriors, es desestima perquè la realització d'activitats genera sempre alguna quantitat de residus, ni que sigui mínima, i d'altra banda, la coincidència residencial i professional en un mateix local no impedeix la distinció necessària entre els residus propis de l'habitatge i els de l'activitat, i aquests són recollits pel servei municipal.

6.- No prestació del servei

A l'expedient 26/12, el recurrent al·lega no prestació del servei ja que l'establiment va estar tancat per obres durant part del període impositiu (des del 6 de maig al 13 de novembre de 2007).

El Consell estima pel que es prova que s'han realitzat obres en el local durant l'exercici de la liquidació, per la qual cosa no s'ha exercit l'activitat generadora de residus i, per tant, no és procedent liquidar el preu públic per la seva recollida.

1.- Despeses d'urbanització de reparcel·lacions

A l'expedient 90/12, s'interposa recurs contra la providència de constrenyiment dictada per manca de pagament de la liquidació practicada per despeses d'urbanització. Argumenta que, en recórrer contra la liquidació, va sol·licitar la suspensió de l'execució i que aquesta es manté fins que s'hagi resolt el recurs contenciós administratiu que posteriorment es va interposar. Així mateix, considera que la provisió de constrenyiment és nul·la perquè deriva d'una liquidació també nul·la motivada per defectes en el càlcul de la quota d'urbanització del projecte de reparcel·lació.

Es desestima perquè la sol·licitud de suspensió va ser desestimada junt amb la desestimació del recurs interposat contra la liquidació, i en haver-la sol·licitat novament en la jurisdicció contenciós administrativa, aquesta va ser denegada també per introductòria del jutjat.

També es formula recurs contra una providència de constrenyiment a l'expedient 91/12, al·legant que anteriorment s'havia sol·licitat una compensació de deutes, que no ha estat resolta.

El Consell desestima el recurs argumentant que a causa de la forma separada en què s'han tramitat el recurs contra la providència de constrenyiment i la sol·licitud de compensació, no és possible pronunciar-se sobre si concorren en el cas els requisits legals que donen lloc a la compensació. Aquesta qüestió és objecte d'expedient separat; només pot examinar-se si la sol·licitud de compensació per si mateixa determina la nul·litat de la providència de constrenyiment.

La sol·licitud de compensació en període executiu, com és la formulada en aquest cas, no figura entre els motius d'oposició de la providència de constrenyiment recollits a l'article 167.3 de la Llei general tributària, que només fa referència a la compensació sol·licitada en període voluntari. Per això, tal repetida sol·licitud és irrellevant als efectes de mantenir la vigència i eficàcia de la providència de constrenyiment.

2.- Execució subsidiària d'enderroc d'obres il·legals

L'objecte del recurs (exp. 215/11) es circumscriu a l'oposició a l'embargament practicat pel deute, per falta de notificació de la liquidació. La reclamació es desestima perquè la notificació va ser correctament efectuada fins a la publicació en el BOP.

Respecte a altres motius d'oposició que es concreten en la pretesa prescripció de l'acció de l'administració per restablir la legalitat urbanística i la impugnació de la liquidació provisional del cost de l'enderroc, constitueixen actes de protecció de la legalitat urbanística i de valoració de costos, que no es refereixen a actes d'aplicació de tributs ni preus públics, ni de recaptació d'aquests ni d'altres ingressos de dret públic, que no es troben dins de les competències del Consell Tributari, definides en l'article 2.1.a del seu reglament orgànic, per la qual cosa el Consell ha d'abstenir-se de pronunciar-se.

A l'expedient 102/11 s'interposa recurs contra la resolució que notificava un embargament per manca de pagament d'una multa coercitiva en matèria urbanística, imposada per incompliment d'un mandat de conservació de la finca de referència. La peculiaritat és que la multa s'imposava quan ja s'havia interposat recurs contenciós administratiu.

Es proposa desestimar el recurs, ja que de les dades de l'expedient es desprenia que la multa imposada i ferma no era més que conseqüència directa, immediata i advertida de la manca de compliment del mandat de conservació i que s'ajustava estrictament als articles que la regulen tant substantivament com formalment, i constava també el desistiment del recurs contenciós interposat per la part actora.

A l'expedient 180/11 s'al·legava, entre altres coses, la falta d'habilitació legal de l'Ajuntament per imposar multes coercitives, tenint en compte la il·legalitat de l'Ordenança de 16 de juliol de 2008.

El Consell informava que *«sense perjudici que el seu examen no és competència d'aquest Consell, no és ociós reproduir aquí el fonament jurídic tercer de la Sentència núm. 173/2010, de 3 de juny de 2010, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 11 de Barcelona, en la qual es desestima el recurs núm. 684/09, interposat (...) contra multa coercitiva de 1.001 €, per falta de compliment de l'ordre d'enderroc de les obres sense llicència, en la qual es raona com segueix: “Respecto a la segunda de las cuestiones invocadas, la Carta Municipal de Barcelona establece en sus arts. 83 y 84 que “la potestad sancionadora de l'alcalde o alcaldessa, pel que fa a la quantia de les multes pot arribar al màxim permès per les normes aplicables relatives a les infraccions urbanístiques. Article 84. Correspon al Consell municipal actualitzar les quanties de les sancions i les multes coercitives...”. La propia Carta Municipal permite la imposición de multas hasta llegar al máximo permitido por las normas aplicables a las infracciones urbanísticas y la propia Ordenanza Reguladora de la Imposición de las Multas Coercitivas del Ayuntamiento de Barcelona establece en su Exposición de Motivos que la actualización tiene por objeto conseguir una homogenización con las normas urbanísticas vigentes en Cataluña y tanto la Ley de Urbanismo de Cataluña (Decreto Legislativo 1/2005, de 26 de julio) como el Reglamento de la Ley de Urbanismo (Decreto 305/2006) permiten imponer multas hasta un máximo de 3.000 €. No existe, pues, un exceso en la actualización de las cuantías de multa impuesta ni contravención con lo dispuesto en la Carta Municipal, ya que esta es la que permite adecuar las multas a las normas aplicables a las infracciones urbanísticas vigentes, lo que ha hecho la ordenanza impugnada indirectamente. Tampoco existe una reserva de Ley que se haya infringido ya que el propio art. 84 determina que corresponde al Consejo Municipal actualizar las cuantías de las sanciones y las multas coercitivas”»*

A l'expedient 181/11, l'únic motiu d'oposició al constreyniment consisteix en l'al·legada manca de notificació de la liquidació en període voluntari. Es desestima perquè, pel que fa a l'expedient, resulta comprovat que l'Administració posà tots els mitjans per intentar la notificació en el domicili que era procedent, i en el qual l'empresa havia acceptat altres notificacions. Si l'empresa va modificar el domicili amb posterioritat, havia de comunicar-ho a l'Administració, segons disposa l'article 48. 3 LGT i 31 de l'Ordenança fiscal general.

4.- Opció lingüística

La recurrent, a més d'altres assumptes de fons, denuncia una suposada discriminació idiomàtica per ser castellanoparlant. S'assenyala que no hi ha hagut cap discriminació d'aquest tipus, ja que les diverses comunicacions que ha rebut estan redactades en les dues llengües. També se li respon que l'article 6 de l'Estatut d'Autonomia atorga plena validesa a l'ús de la llengua catalana en les administracions públiques. Sense perjudici del dret a opció lingüística que estableix l'article 33 de l'Estatut esmentat, opció que la interessada exerceix per primera vegada en l'escrit que s'informa. (Exp. 130/12.)

5.- Taxa de mercats

Per resolució del gerent de l'Institut Municipal de Mercats de Barcelona s'aproven els canvis de titularitat d'unes parades d'un mercat que tenen el seu origen en una operació societària de fusió per absorció, on els socis de la societat absorbent són els mateixos que els de la societat absorbida. (Exp. 125/12 i 126/12.)

Els recurrents impugnen les liquidacions girades perquè al·leguen que no ni ha hagut contraprestació econòmica en el canvi de titularitat i, per tant, entenen que la taxa que se'ls ha liquidat és incorrecta.

Es proposa desestimar els recursos perquè l'article 37.e de l'Ordenança de mercats no preveu la transmissió d'una autorització per dissolució d'una societat, sinó per la seva extinció. El mateix article 37.e estableix que les autoritzacions s'extingeixen per la dissolució de la societat titular, llevat d'aquells supòsits en què la parada hagi estat transmesa en procés dissolutiu. En aquests supòsits caldrà que l'Administració municipal aprovi el canvi de titularitat de conformitat amb l'establert en l'Ordenança de mercats, que és el que s'ha fet en el present cas.

6.- Terceries de domini

A l'expedient 65/12, la interessada presenta reclamació de terceria de domini, contra l'ordre de crida i cerca d'un vehicle per l'embargament dictat per l'Ajuntament. Argumenta que el vehicle és de la seva propietat, ja que el va adquirir mitjançant document privat en data anterior a l'embargament a la societat limitada deutora dels imports motiu de l'embargament.

El Consell proposa desestimar la reclamació, tal com ja ha resolt en anteriors expedients (95/10 i 7/11), basant-se en reiterada jurisprudència del Tribunal Suprem (STS 29/4/1994 i 10/5/1995), referent al fet que el tercer opositor ha de ser realment un tercer, i no es doni una confusió de personalitats o patrimonis entre deutor embargat i tercer.

En el present cas resulta, a més, que la reclamant és soci únic de la societat unipersonal deutora, la qual té el mateix domicili de la reclamant. Desestima també l'argument que la reclamant va vendre la totalitat de les seves participacions en la societat limitada en document privat, ja que, segons estableix l'article 26. 1 de la Llei 2/1995, de 23 de març, de societats de responsabilitat limitada, i l'article 106. 1 del Text refós de la Llei de

societats de capital, aprovat per RD-leg. 1/2010 de 2 de juliol “la transmisión de las participaciones sociales, así como la constitución del derecho real de prenda sobre las mismas deberán constar en documento público”, per la qual cosa la transmissió de les participacions mitjançant document privat està mancada de tota validesa.

Un cas semblant de tercera és el de l'expedient 138/12, referent a un vehicle que ha estat embargat, en el qual es desestima perquè la transmissió adduïda no va ser comunicada a la Prefectura Provincial de Trànsit, tal com obliga l'art. 33 del Reglament general de vehicles i, per tant, el transmetent seguirà sent titular del vehicle als efectes de tràfic.

D'altra banda, tampoc no es presenten els requisits previstos a l'article 127 del Codi Civil, ja que no s'acredita que s'hagués atorgat un contracte privat de transmissió que fes els seus efectes davant tercers, per haver estat incorporat o inscrit en un registre públic, ni entregat a funcionari públic.

7.- Informes

Durant l'exercici 2012, el Consell Tributari ha formulat 18 informes a sol·licitud dels òrgans municipals competents.

7.1.- Informe sobre el projecte normatiu del Reglament orgànic del Consell Tributari aprovat per la Comissió de Govern

El Consell opina que el projecte de Reglament Orgànic s'ajusta estrictament a les disposicions de la Llei, si bé amb la finalitat de millorar-ne el redactat i donar-hi més precisió, va estimar que seria procedent la introducció d'algunes modificacions (exp. 30/12).

7.2.- Informes sobre els projectes d'ordenances fiscals i de regulació de preus públics

Constitueixen els informes preceptius del Consell Tributari, en virtut del que disposa l'article 2.1.b del seu Reglament orgànic, sobre els projectes d'ordenances fiscals per a l'any 2013 (exps. 97/12, 120/12, 121/12, 122/12 i 124/12) i sobre els projectes de regulació de determinats preus públics (exps. 34/12, 83/12, 95/12, 96/12, 102/12, 107/12, 111/12, 159/12, 160/12, 161/12, 162/12 i 163/12), en tots es formulen les consideracions que susciten les principals qüestions plantejades, relatives especialment a les modificacions introduïdes respecte de les ordenances vigents.

L'examen de les ordenances fiscals que realitza el Consell es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius que se sotmeten a informe, i resta fora de la seva competència l'estudi de l'expedient administratiu i dels preceptius informes tecnicoeconòmics.

Expedients tramitats. Any 2012

Total expedients	217
Recursos	199
Informes	18

Recursos

Estimats	20
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	4
Conformitat amb el districte de l'Eixample	1
Conformitat amb el districte de Sarrià - Sant Gervasi	1
Conformitat amb Hàbitat Urbà	2
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	9
Disconformitat amb el districte de l'Eixample	2
Disconformitat amb Hàbitat Urbà	1

Estimats en part	24
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	12
Conformitat amb el districte de l'Eixample	1
Conformitat amb el districte de Gràcia	1
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	14
Disconformitat amb el districte de l'Eixample	1

Desestimats	190
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	117
Conformitat amb el districte de l'Eixample	1
Conformitat amb el districte de Sant Martí	2
Conformitat amb el districte de Sarrià - Sant Gervasi	3
Conformitat amb el districte d'Horta-Guinardó	1
Conformitat amb l'Institut Municipal de Mercats	2
Conformitat amb Hàbitat Urbà	3
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	1
Disconformitat amb el districte de Sarrià - Sant Gervasi	2

Abstenció per cosa jutjada	2
-----------------------------------	----------

Declarats inadmissibles	12
--------------------------------	-----------

Retornats per incompetència del Consell o per defectes formals	4
---	----------

Classificació per conceptes

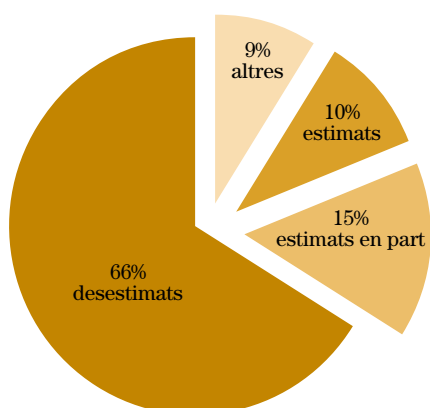
	2008	2009	2010	2011	2012
1.1. Impost sobre béns immobles	94	62	40	108	34
1.2. Impost sobre vehicles de tracció mecànica	76	35	66	9	1
1.3. Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	135	82	107	84	72
1.4. Impost sobre activitats econòmiques	40	7	14	6	17
2.1. Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	13	6	11	15	21
3.3. Taxes per serveis urbanístics	1	-	-	-	3
3.10. Taxes per utilització privativa del domini públic i prestació d'altres serveis	8	14	17	32	8
3.16. Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic per empreses de telefonia mòbil i prestació d'altres serveis	-	5	-	-	10
4. Preus públics per recollida de residus comercials	20	2	2	12	20
5. Altres assumptes	21	15	16	17	13
Totals	408	228	273	283	199

Percentatges

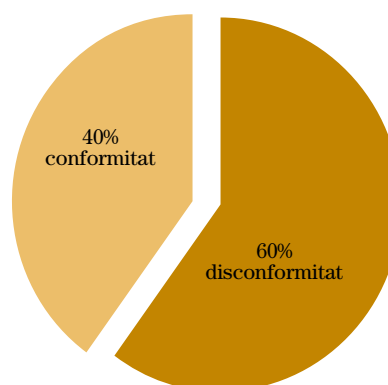
	2008	2009	2010	2011	2012
1.1. Impost sobre béns immobles	23,04	27,19	14,65	38,16	17,09
1.2. Impost sobre vehicles de tracció mecànica	18,63	15,36	24,18	3,18	0,50
1.3. Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	33,09	35,96	39,19	29,68	36,18
1.4. Impost sobre activitats econòmiques	9,80	3,07	5,13	2,12	8,54
2.1. Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	3,19	2,63	4,03	5,30	10,55
3.3. Taxes per serveis urbanístics	0,25	-	-	-	1,51
3.10. Taxes per utilització privativa del domini públic i prestació d'altres serveis	1,96	6,14	6,23	11,31	4,02
3.16. Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic per empreses de telefonia mòbil	-	2,19	-	-	5,02
4. Preus públics per recollida de residus comercials	4,90	0,88	0,73	4,24	10,05
5. Altres assumptes	5,14	6,58	5,86	6,01	6,54

Gràfics

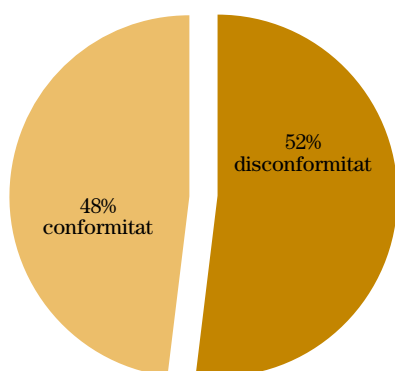
Recursos dictaminats

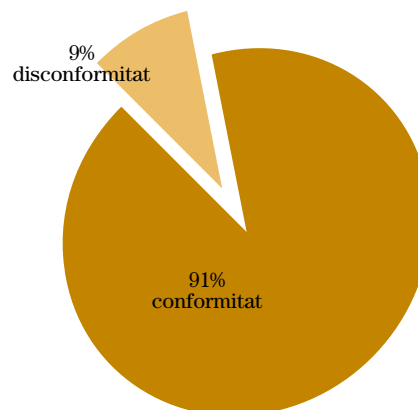
Recursos estimats

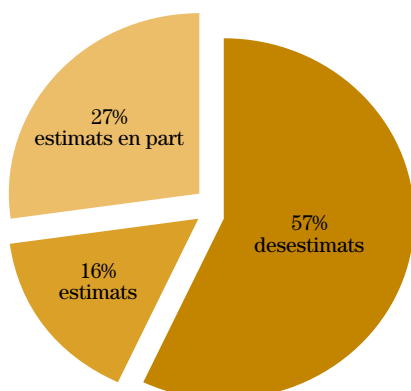
Recursos estimats en part

Recursos desestimats

Recursos dictaminats en conformitat

Recursos dictaminats en disconformitat

